

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1

ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
904
25. IV 1969.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

НОВИ СТРИП С КАПЕТАНОМ НИКОМ

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

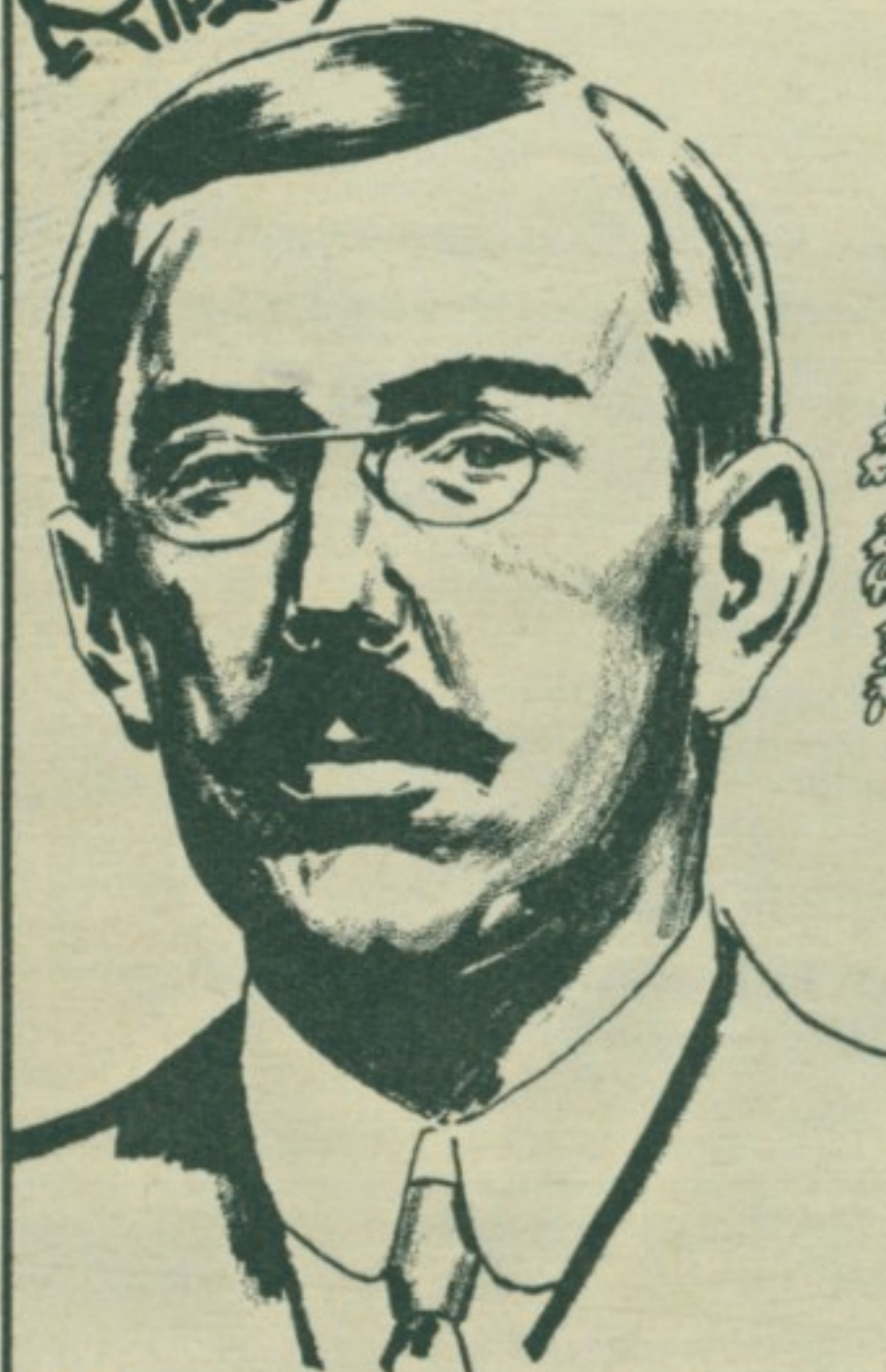

ЕЛЕОНОРА И АЛЕКСАНДАР. — У суботу 12. априла трогодишња Елеонора Франић, из Осијека, и деветогодишњи Александар Мишковић, из Панчева, били су гости „Забавника“ и београдског Зоолошког врта. Дошли су да обиђу Цезара и Нору, два млада леопарда којима су они дали имена. На жалост, Нора је само три дана пре њиховог доласка угинула, а и Цезар само што је стигао са клинике ветеринарског факултета. Мали кумови су били ожа-лошњени и тек у Луна-парку су се мало орасположили.

ЗБОГ МОДЕ. — Данас се девојке лакше одлучују да прихвате познанство него некад. Оне то чине на оригиналан начин, као на пример, 18-годишња лондонска глумица Ким Хејлер. Она је на десном капку написала „YES“ (да) а на левом „NO“ (не). Кад затвори десни капак, значи да прихвата разговор, а кад затвори леви...

Веровати или не!

Ripley

ХАРОЛА ВИЛИЈАМС

(1876-1928) СА НОВОГ ЗЕЛАНДА. ЗНАО ЈЕ ЛАТИНСКИ, ГРИКИ, ХЕБРЕЈСКИ, ФРАНЦУСКИ, НЕМАСКИ, ИТАЛИЈАНСКИ И МАОРСКИ КАД ЈЕ ИМАО 11 ГОДИНА.

БЕЗ ОДМОРА

АТЛАНТСКА ЛОКАРДА ЈЕ УГИНУТИ АКО ЈОЈ ПРЕКО ШКРГА СТАЛНО НЕ ТЕЧЕ ВОДА. ЗАТО ОНА БЕЗ ПРЕСТАЈКА ПЛИВА И ДАН И НОЋ.

СТАБЛО ЈАБУКЕ

ЗАСАЂЕНО 1789. НА ИМАЊУ ЛУГИ НИЛ У ФИЛИПИЊУ (САД) И ПОСЛЕ 180 ГОДИНА ЈОШ ДОНОСИ ПЛОД.

НАЈСНАЖНИЈИ РВАЧ У ИСТОРИЈИ

АМЕЗИНАС

ИЗ БАРКЕ (СЕВЕРНА АФРИКА) КОЈИ ЈЕ ПОВЕДИО НАС ОЛИМПИСКИМ ИГРАМА 460. ГОДИНЕ ПРЕ НАШЕ ЕРЕ УПОТРЕБАВАО ЈЕ КАО СПАРИНГ-ПАРТНЕРА ЈЕДНОГ ДИВЉЕГ БИКА.

КАНАРИНКА

ЗВАНА **ПАРМЕКА ФРИЗУРА** ИМА ТАКО ЛЕПО КОВРЦАВО ПЕРЈЕ ДА ИЗГЛЕДА КАО ВЕШТАЧКИ „НАКОЛМОВАНА“.

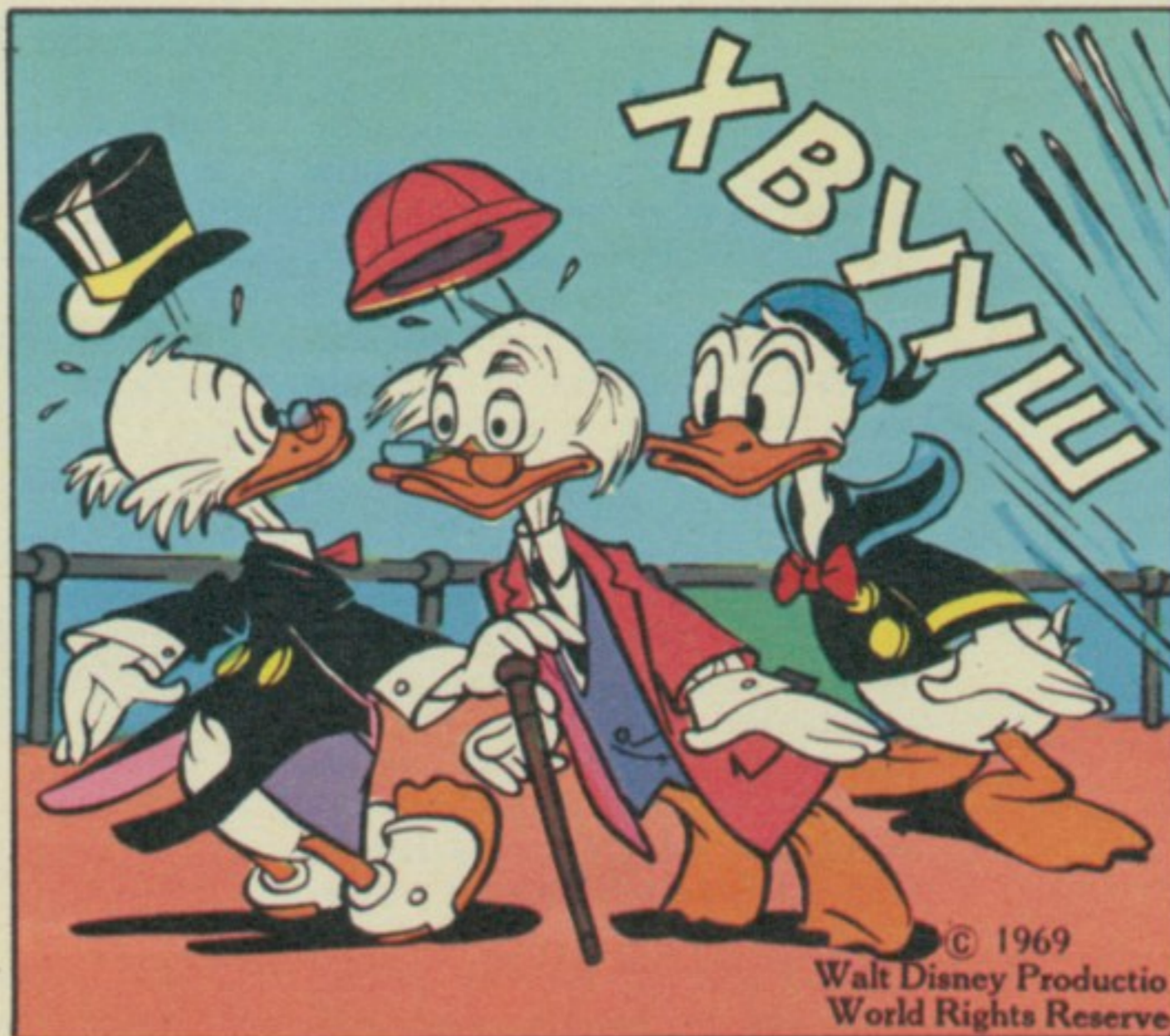
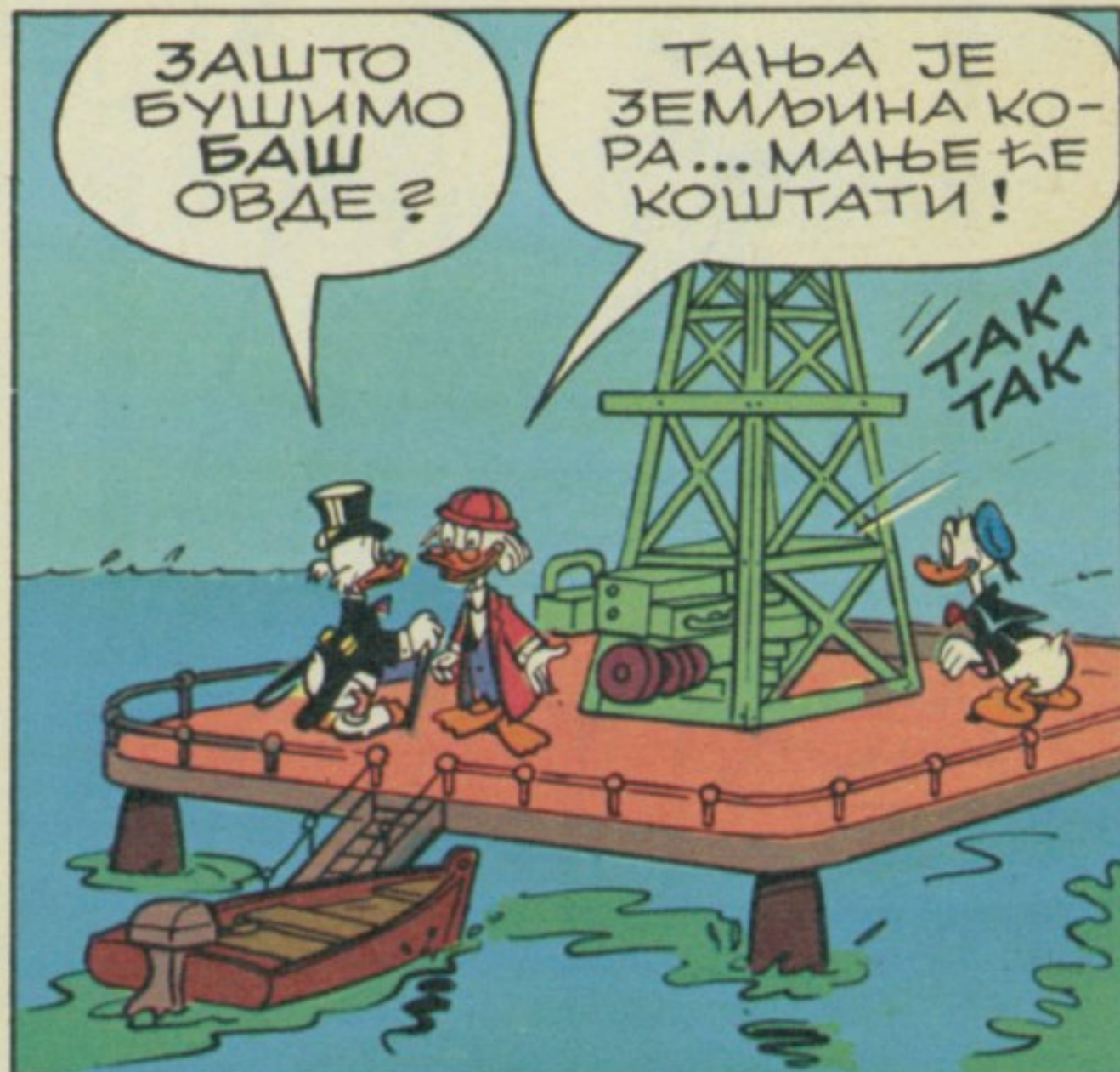

ИЗ ЦВЕТА

ИНДИЈСКОГ ДРЕВЕТА ЗВАНОГ ЧЕСМА МОЖЕ ДА СЕ ИСЦЕДИ ПУНА ЧАША ВОДЕ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ТЕСАДА

ПОБЕДИМ

Дуга црвенкасто-смеђа коса, зелене очи, једва четрдесет килограма. То је Нада Маланима, италијанска певачица — откриће 1969. Заблестала је на овогодишњем фестивалу у Сан Рему песмом „Како је хладно“ која није освојила прво место али је постала најпопуларнија и највише певана канцона године. Плоча је одмах после фестивала просто разграбљена и сматра се да ће до краја априла бити продато најмање пола милиона примерака. Да би задовољила тржиште, фирма РКА морала је свакодневно да отискује 25.000 ових плоча.

Име доноси срећу

Млада певачица рођена је пре петнаест година у малом месту Габро у близини Ливорна. Нада је њено право име које су јој родитељи дали јер су знали шта та реч значи на нашем језику.

Почела је да пева пре две године на једном локалном такмичењу нових гласова. После приредбе пришао јој је један од организатора и затражио адресу. На велико изненађење читаве породице тај човек, а то је био импресарио Пино Бекони, убрзо се појавио у Габру, поразговарао с Надиним оцем и позајмио потребну суму новца за часове певања. Отац Бино Маланима, скроман и неповерљив земљорадник, противио се овој великој авантури желећи да ћерка настави школу али је мајка Вивијана била на Надиној страни и њих две су однеле победу. Нада је почела да узима часове певања код маестра Ђорђа Корсија у Ливорну где је ишла и у школу.

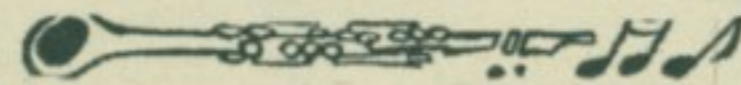
Крајем 1968. године Пино Бекони је одвео Наду у познату дискографску кућу РКА. Проба је изванредно успела и једном од функционера ове куће, Франку Миљанију који је својевремено лансирао Банија Морандија, поверено је да се брине о њеној даљој каријери. У томе му сада помаже још тридесет људи.

»Анђели чувари«

На сцену су ступили фризер, шминкери, модни креатори. Нада је морала да узима часове играња, да скрати сукњу, да поправи изго-

вор. Требало је освојити строгу италијанску публику која много полаже и на спољни изглед певача!

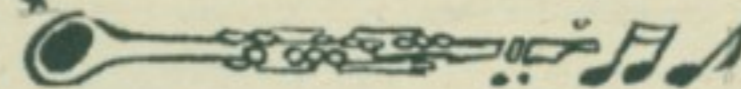
Прва плоча коју је снимила звала се „Бицикли из Белсајза“. Затим је дошао Сан Ремо и муњевић успех.

Свишло је 689
јуријава за

»ЗЛАТНУ СИРЕНУ«

Очекује се јака
конкуренција!

Данас Нада живи са мајком у Риму, у четворособном стану близу школе Тор ди Квинто чији је ђак.

О њој се свакодневно ориентују четири особе из дискографске куће РКА. Нада их зове „анђели чувари“ а дужност им је да организују сваки минут њеног радног дана и ретких слободних часова. Она не сме нигде да макне док не добије одобрење од Николе Оноратија, једног од „анђела чувара“. Сваки Надин корак је исплаћиван и кад неки новинар жели с њом да разговара, мора да закаже састанак бар недељу дана унапред. Тренутно, на пример, Нада више од месец дана неће наступити ни на телевизији ни на радију а нико неће смести ни да је фотографише. „Нећемо да се публика пре времена засити. Нада је још веома млада и читав живот је пред њом“ кажу њени менаџери.

Хаљине из робне куће

Дискографска кућа РКА још никад од свог оснивања није у једног певача уложила толики капитал као у Наду. Нада је апсолутна краљица ове чувене фирме. Ни је ни чудо, с обзиром на баснословне зараде које јој до-

— ВИШЕ ВОЛИМ ДА БУДЕМ И ПРОСЕЧНА ПЕВАЧИЦА НЕГО ДА ОСТАНЕМ НЕЗНАЛИЦА — КАЖЕ НАДА МАЛАНИМА.

ПЕТНАЕСТОГОДИШЊА ИТАЛИЈАНСКА ПЕВАЧИЦА С НАШИМ ИМЕНОМ ЗАБЛИСТАЛА ЈЕ ПРЕКОНОЋ И ОСВОЈИЛА ПУБЛИКУ

А ЗВЕЗДА

НАДИНА ПЛОЧА „КАКО ЈЕ ХЛАДНО“ НАЛАЗИ СЕ ВЕЋ ГОТОВО ТРИ МЕСЕЦА НА ЧЕЛУ ИТАЛИЈАНСКЕ ТОП-ЛИСТЕ.

носи. Сматра се да је сама Нада до данас зарадила око 10 милиона лира (20 милиона старих динара) и, уколико би снимила још једну плочу сличног тиража, да би њена чиста зарада за 1969. годину износила око 70 милиона лира (140 милиона динара). За почетника више не го довољно. Ево шта она каже о томе:

— Сем онога што су ми дали унапред, нисам још видела ниједну једину лиру. С кућом РКА потписала сам уговор на три године. Моја зарада, по уговору, треба да буде 3% од укупне продаје односно, 22,5 лире од једне плоче. Новац од аконтације ближи се крају. Од њега сам изнајмила стан у Риму и купила хаљине за Сан Ремо. На фестивалу су сви тражили да им кажем име модне куће која ме облачи. То је баш смешно! Све што сам носила у Сан Рему купљено је веома јефтино у великим робним кућама где се облачи цео свет!

Школа ђре сбеја

На питање новинара какви су јој даљи планови, Нада одговара:

— Позивају ме са свих страна, али ја могу да наступам само суботом и недељом јер осталим данима идем у школу. У почетку ми нису ништа плаћали: добијала сам бомбоне, коју кутију чоколаде и то је било све. Данас ми за једно вече дају најмање 350.000 лира. Наступам са енглеским саставом „Сенат“ који је раније праatio певача Марка Давида. Много волим да певам, то

је мој живот, али нећу због тога напустити школу. Више волим да будем и просечна певачица него да останем незналица. Одлучила сам да се после гимназије упишем на факултет и стекнем диплому. То неће моћи да буде медицина о којој сам одувек сањала. Медицина ипак тражи целог човека. Студираћу стране језике, имам одличне оцене из француског и енглеског. Каријера певачице није најсигурнија ствар на свету!

Нада се у школи ни по чему не издваја од својих другарица, изузев што понекад мора да изостане с предавања. Другарице је обожавају, стекла је и неколико првих пријатељица, али ипак

своје мале и велике тајне поверава само Ивони Микелоти, нераздрожној другарици из Габра. Само Ивона сме да чита њен дневник који свакодневно води и песме које пише.

— Ни у сну не бих објавила те песме. Једино су оне нешто што је само моје и немају никакве везе с каријером певачице. После учења, када не пишем песме, обично читам и то разне ствари: стрипове, Пирандела, Толстоја. Обожавам биоскоп. У Габру смо само недељом могли да гледамо филмове и то без звука, а текст је читао парох. Сада јурим у биоскоп кад год имам слободног времена. Чак и не погледам шта се даје. Сви филмови су ми добри.

Нећу да ђосџанем губа!

Како је изненадна слава утицала на младу певачицу? Да ли јој је завртела главу? Ни најмање. Одмах после фестивала одјурила је у родни Габро да радост због успеха подели са својима: баком коју обожава, петнаест година старијом удамом сестром, оцем, другарицама. Габро јој је приредио сјајан дочек и сви становници овог малог места поносни су на своју Наду.

— Не желим да постанем дива — каже она — ја сам обична петнаестогодишња девојчица и потребни су ми љубав и пријатељство. Видела сам у Сан Рему многе познате певаче, моје некадашње идоле а сада колеге, како дрхте пре наступа. То не бих желела ни по коју цену. Певање ми је задовољство и зашто бих се бојала. Изгледа да трему

има само моја мама која ме свуда прати али ни за живу главу не би пристала да присуствује мојим концертима. Ако звезде морају да умиру пред сваки излазак на сцену, онда ја заиста не желим да постанем звезда. То онда није никакво задовољство.

Следећа плоча коју Нада Маланима припрема зове се „Снежана“ и помало је аутобиографска јер говори о скромној девојчици са села. Поред ове плоче Нада спрема још једно изненађење — филм који ће се звати као и песма која ју је прославила — „Како је хладно“.

— Видећемо шта ће испасти од свих тих планова — каже Нада скромно. — Надам се да ће све бити у реду јер било штета да про падне ово што сам до сада постигла. **Б. Д.**

ВАШАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

ОПАСНА СЛИЧНОСТ. — Албер Марбути, гостионичар из једног малог француског града, веома личи на бившег америчког председника Џонсона. Сазнавши за ту сличност италијански режисер Каstellани понудио му је улогу Џонсона у једном свом филму. Марбути је пристао али његови суграђани, код којих Џонсон не ужива симпатије, запретили су да ће бојкотовати његову кафану. Гостионичар се одрекао улоге.

ИЗМЕЊЕНЕ УЛОГЕ. — Џека Смит, затвореника који у казнионици у Каминсу, у Америци, обавља дужност куvara, послали су у пратњи стражара да у самоуслугу купи све што је потребно за новогодишњи ручак. После пола часа Смит је телефоном позвао управу казнионице и услахириеним гласом саопштио да је стражар побегао рекавши да више не може да поднесе мрачну атмосферу која влада у казнионици.

ВЕРНОСТ. — Џону Кенбију, фармеру из Јокума, у америчкој држави Орегону, досадио је његов остарели пас. Четири пута га је одводио у шуму и остављао у њеном најгушћем делу, али би се пас већ сутрадан вратио кући. При петом покушају Кенби је одвео пса веома далеко, у потпуно непознат крај, толико непознат да се сам изгубио. Ко зна колико би лутао да га пас није нашао и довео кући.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЕПИЗОДА: БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ

ЗА ОНАЈ УДАРАЦ КУ
МУ СЕ ОСВЕТИТИ
НА БУЗДОВАН-
СКИМ ИГРА-
МА!

КРЕЌЕМО
У ЦИК
ЗОРЕ!

ОВА ГОДИНА ЋЕ
БИТИ БЕРИЌЕТНА!
БИЋЕ СУНЦА, КИШЕ, А И
СНЕГА МЕСТИ-
МИЧНО...

А ШТА ЋЕ
С НАШИМ
ПУТЕМ?

ТО О
ПЛЕЌКИ
НИЋЕ
ПРОГРА-
МИРА-
НО!

СВЕЧАНИ
ИСПРАЌАЈ...

УДЕСИ
ИХ СВЕ!

ЕТО...
ОНОГА СУ
НОСИЛИ
НА ИГРЕ!

ТО САМО ТАК-
МИЧАРЕ ИЗ
ВЕЛИКИХ
ПЛЕМЕНА!
НАШЕ ЋЕ
МАЛО...

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО САТИ...
НАИЛАЗИМО НА АВАРСКУ
ТЕРИТОРИЈУ... ДА ЋЕ
ЗАОБИЋЕМО?

С АВА-
РИМА
ИМАМО
ДОБРЕ ДИПЛО-
МАТСКЕ ОД-
НОСЕ!

О, ВЕЛИКИ КАЊЕ!
НАИЛАЗЕ ЈОШ ДВА
ТАКМИЧАРА ЗА
БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ!
ЈЕДАН МАЛИ И
ЈЕДАН ВЕЛИКИ...

ИЗГЛЕ-
ДАЈУ ЛИ
ОПАСНО?

ЈАКО!

ЋЕ Л'
ОНАЈ ВЕ-
ЛИКИ?

НЕ! ОНАЈ
МАЛИ!

СПРЕЧИ-
ЋЕМО ИХ ДА
ОДУ НА
ИГРЕ!

БУП

— ПРЕ ЋЕШ ТИ НАПРАВИТИ ЋАВОЛА НЕГО КУЋУ — ГОВОРИЛИ СУ СУСЕДИ ДЕЧАКУ ДЕСИМИРУ. — АКО ТРЕБА, НАПРАВИЋУ И ЊЕГА — ОДГОВОРИО ИМ ЈЕ ОН МИРНО

Кад човек подигне нову кућу, око ње обично постави ограду или купи пса чувара. Није реткост да на улазним вратима нечијег дома угледате исклесане камене фигуре огромних булдога или вучја који такође представљају заштиту. Символичну, наравно.

А да ли вам се десило дана нечијем крову видите лично „господара пакла“, ђавола? То је, признаћете, права реткост. Али кућа са статуом ђавола на крову ипак постоји. Она се под бројем 13 налази на периферији Титовог Ужица у Косанчићевој улици. Саграђена је 1936. године.

ОД ТЕБЕ НИКАД НИШТА НЕЋЕ БИТИ

На самој основици крова ове куће пролазницима се

подругљиво осмехује — ђаво. С репом и рошчићима, ружног лика и злих очију. С његове леве и десне стране раширених крила вребају две птице које личе на сокола. Никад странац није прошао овим крајем а да не запита: Чија је ово кућа? Зашто је њен власник на кров ставио баш ђавола. То је кућа Десимира Гујаре, старог обућара, пензионисаног чувара парка, чувеног укротитеља змија и једног од ретких преживелих бораца Радничког батаљона са Кадињаче.

Десимир Гујар — његово право презиме Симовић ретко ко зна — дете је сиромашних родитеља, који нису могли да га школују. Дечака је од малих ногу показивао склоност ка необичној забави. Тумарао је по тврђави старог ужичког града и трагао за змијама. Због тога су му људи из суседства говорили да од њега не-

ће никад ништа бити. Задиркивали су га често да ће остати бескућник целог живота. То је дечака вређало и он једног дана пркосно одговорио једном суседу:

— Е, баш ћу научити занат, уштедећу паре и саградићу велику, лепу кућу.

— Пре ћеш ти ђавола направити него кућу, одговориле су сумњичаве комшије.

— Па ако треба направити и ђавола — одговорио је мали Десимир мирно.

И Десимир Гујар одржао је реч: изучио је обућарски занат и, нешто касније, заједно с братом подигао лепу и велику кућу. Једног јутра је на крову новосаграђеног здања освануо ђаво коме су правиле друштво две птице раширених крила.

То је само део велике и занимљиве животне приче Десимира Гујара. Стари Гујар је један од ретких људи који уме да смири најљуће отровнице, поскоке и шарке.

ДЕСИМИРОВА КУЋА

Вештина хипнотисања змија се увек ценила, али је учинила да Десимира Гујара људи прогласе за чудака. Међутим, стари Десимир је и поред те необичне склоности био сасвим обичан човек, радан и поштен, духовит, а повремено ћутљив.

НАДМУДРИТИ ЗЛО

Ова ћутљивост није само последица болесног срца него и тешких ратних догађаја које је преживео. Најстрашнији је онај на Кадињачи где се у новембру 1941. године одиграла битка између Радничког батаљона и далеко многобројнијих Немаца. Али Десимир Гујар неродо о томе прича.

Старији Ужичани знају шта је Десимир Симовић претрпео и како је само са неколико бораца успео да се спасе. Пред крај тешке

борбе, док су Немци незадрживо јуришали освајајући сваку стазу и јарак Кадињаче, Десимир је угледао фашисте како се приближавају. Другови су мртви, а он сам не може да им пружи отпор. Десимир је почео муњевито да размишља: шта да ради? Бацио се у хладне таласе оближњег потока. Ту је, до грла у води, остао неколико часова, док непријатељ није прошао.

Кад се рат завршио, Десимир се вратио свом старом послу, обућарском занату. Пред одлазак у пензију, радио је као чувар паркова. Они који га добро знају кажу да је Великом ужичком парку посвећивао све своје слободно време.

И тако упознали смо се с човеком који је био способан да се супротстави злу сваке врсте: отровници, непријатељском метку, а и човеку чије лукавство и завист могу бити отровнији од змије и смртоноснији од метка. Због тога је стари обућар Десимир Гујар био спреман да се подсмехне и напрокоси свима. Због тога је, уосталом, пре тридесетак година поставио ђавола на кров своје куће у Косанчићевој улици број 13.

М. А.

БЕХЕМОТ

БАЕЛ

АМДУШАС

БЕЛФАГОР

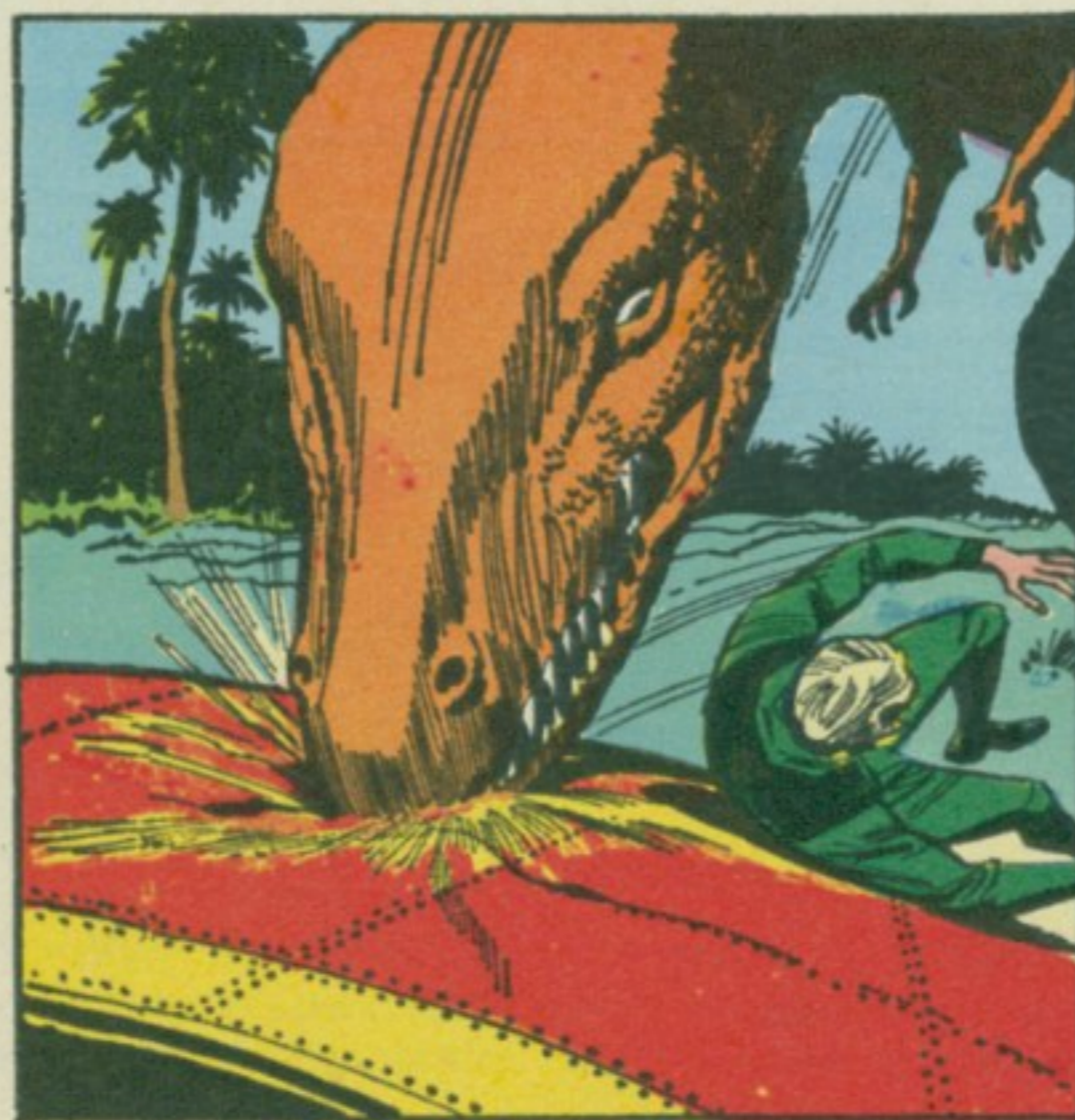
АСМОДЕЈ

БАВОЛИ. — Глад, суше и поплаве, заразне болести и све друге невоље објашњавали су стари народи некад, а примитивни и данас, утицајем злих духова, сатанских бића која људе доводе у искушење и наносе

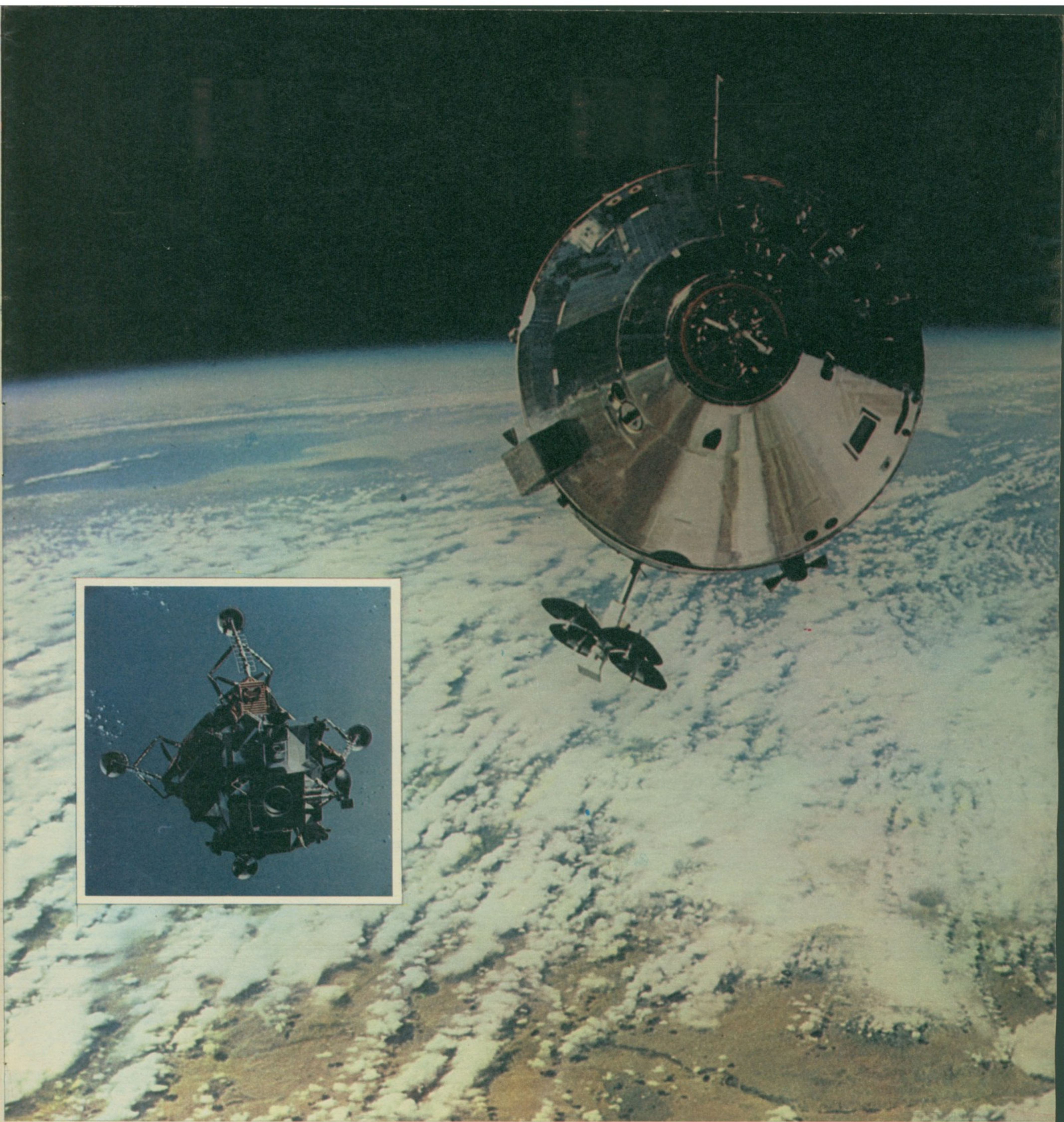
им зло. Зли духови се помињу у свим митологијама и легендама од старохиндуских и египатских па све до средњовековних. Тим бићима давани су најразличитији облици, увек стравични и наказни.

Dan BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У идућем броју: ОБРАЧУН ДВА ЧУДОВИШТА!

ТРЕНИНГ ЗА СПУШТАЊЕ НА МЕСЕЦ

Лет свемирског брода Аполо-9 у марту ове године био је у ствари проба за спуштање на Месец. За време лета по путањи око Земље од главног брода Аполо-9 одвојио се „Паук“, нарочита летелица, такозвани Месечев модул (мања слика) каквим ће се извршити и право спуштање на Месец. У „Пауку“ су се налазили астронаути Џејмс Макдевит и Расел Швејкерт, који су маневрисали у слободном простору шест и по часова обавивши при томе и „спуштање“ на замишљену Месечеву површину. За време тог одвојеног лета астронаут Макдевит снимио је из „Паука“ матични брод Аполо-9 (велика слика). На снимку се види предњи део Аполо-9, а испод њега антена са четири „тањира“ која је служила за одржавање везе са Земљом. Снимак је начињен кад су се Аполо-9 и „Паук“ налазили изнад Африке.

“Чити Чити Бенг Бенг”

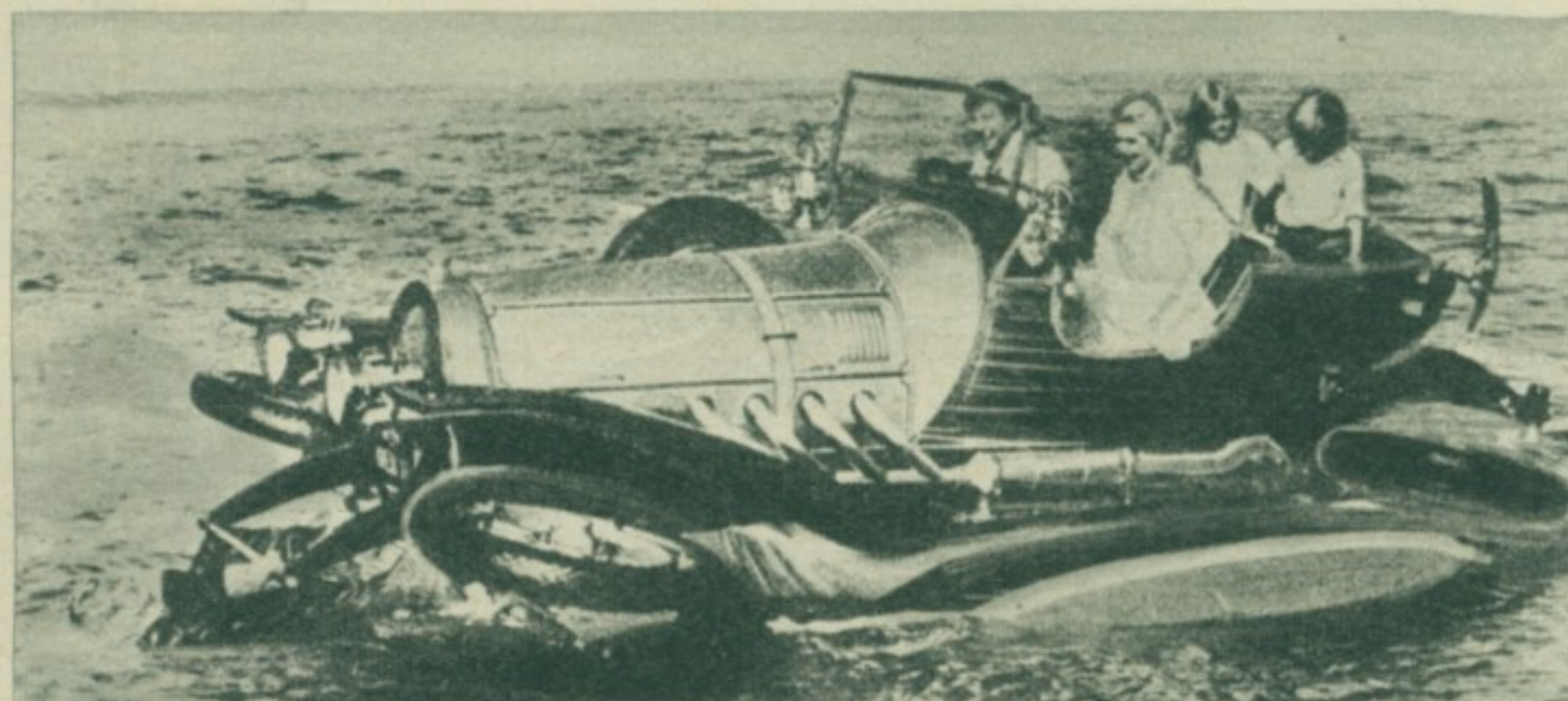
ТО ЈЕ НАЗИВ НАЈНОВИЈЕГ ЕНГЛЕСКОГ ФИЛМА СНИМЉЕНОГ ПРЕМА БАЈЦИ ЈАНА ФЛЕМИНГА, ПРОСЛАВЉЕНОГ ТВОРЦА „ЏЕМСА БОНДА“. ФИЛМ, МУЗИЧКА БАЈКА У БОЈИ, ДАЈЕ СЕ ОДНЕДАВНО У ПАРИЗУ, ЛОНДОНУ И НЕКИМ АМЕРИЧКИМ ГРАДОВИМА.

Главну улогу — најстаријег сина бившег поморског капетана команданта Каракта-

куса — игра амерички глумац Дик ван Дајк (познат нашим читаоцима из филма „Мери Попинс“). Старог команданта Карактакуса игра енглески глумац Лајонел Џефри, а свирепог барона и пирата Бомбурста немачки глумац Герт Фребе. Доносимо неколико слика из тог филма за који филмски критичари кажу да је веома забаван не само за децу већ и одрасле.

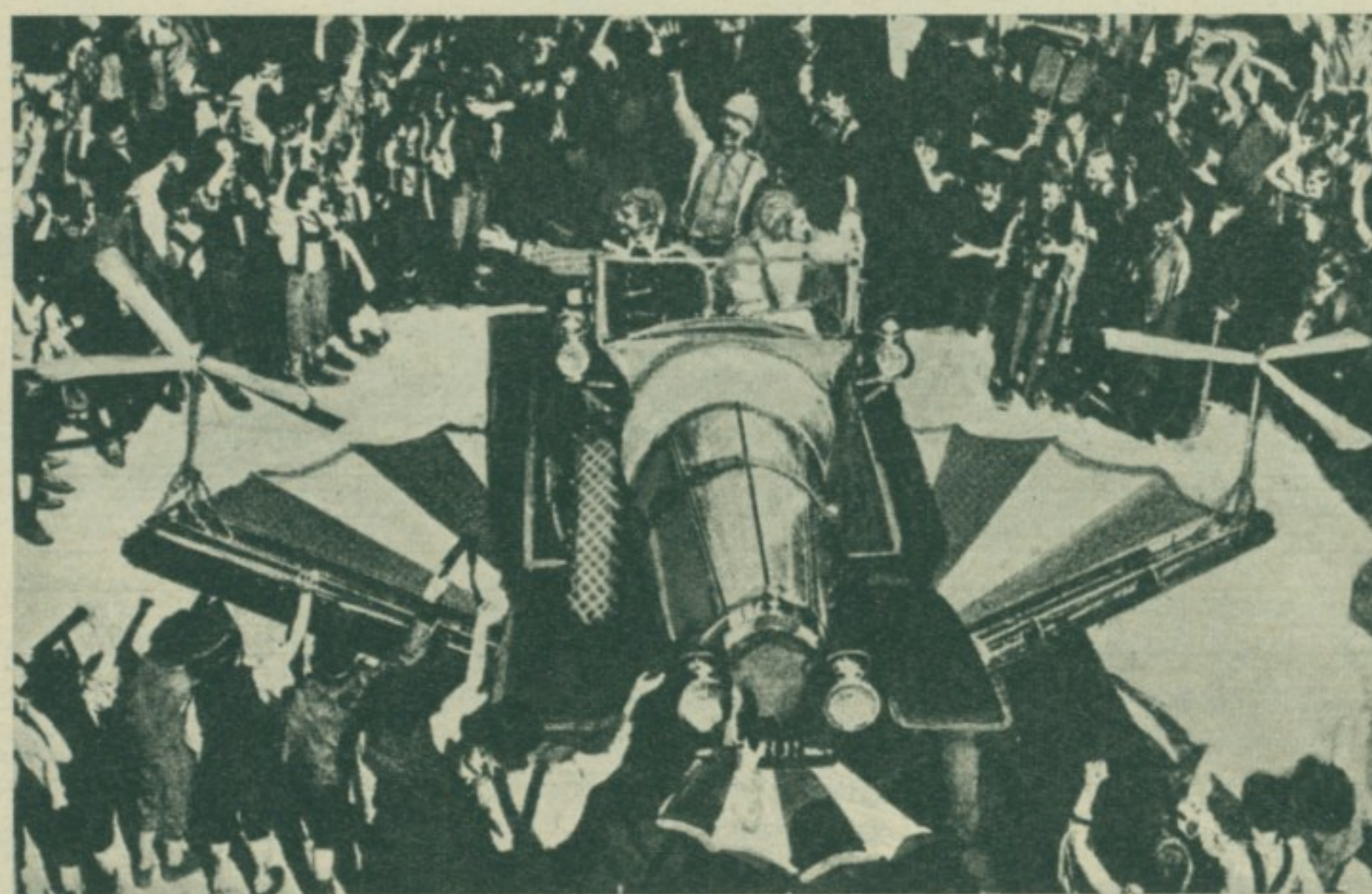

1 Један од многих проналазака команданта Карактакуса Пота званог још и Крекпот, што значи „напрсли лонац“, који у својој тајној лабораторији ствара чуда, је и ова самостална ракета. За његову децу: Карактакуса Млаћег, Церемија и Џенифера, међутим, бомбона која звижди много је интересантнија јер им је омогућила да купе стари аутомобил.

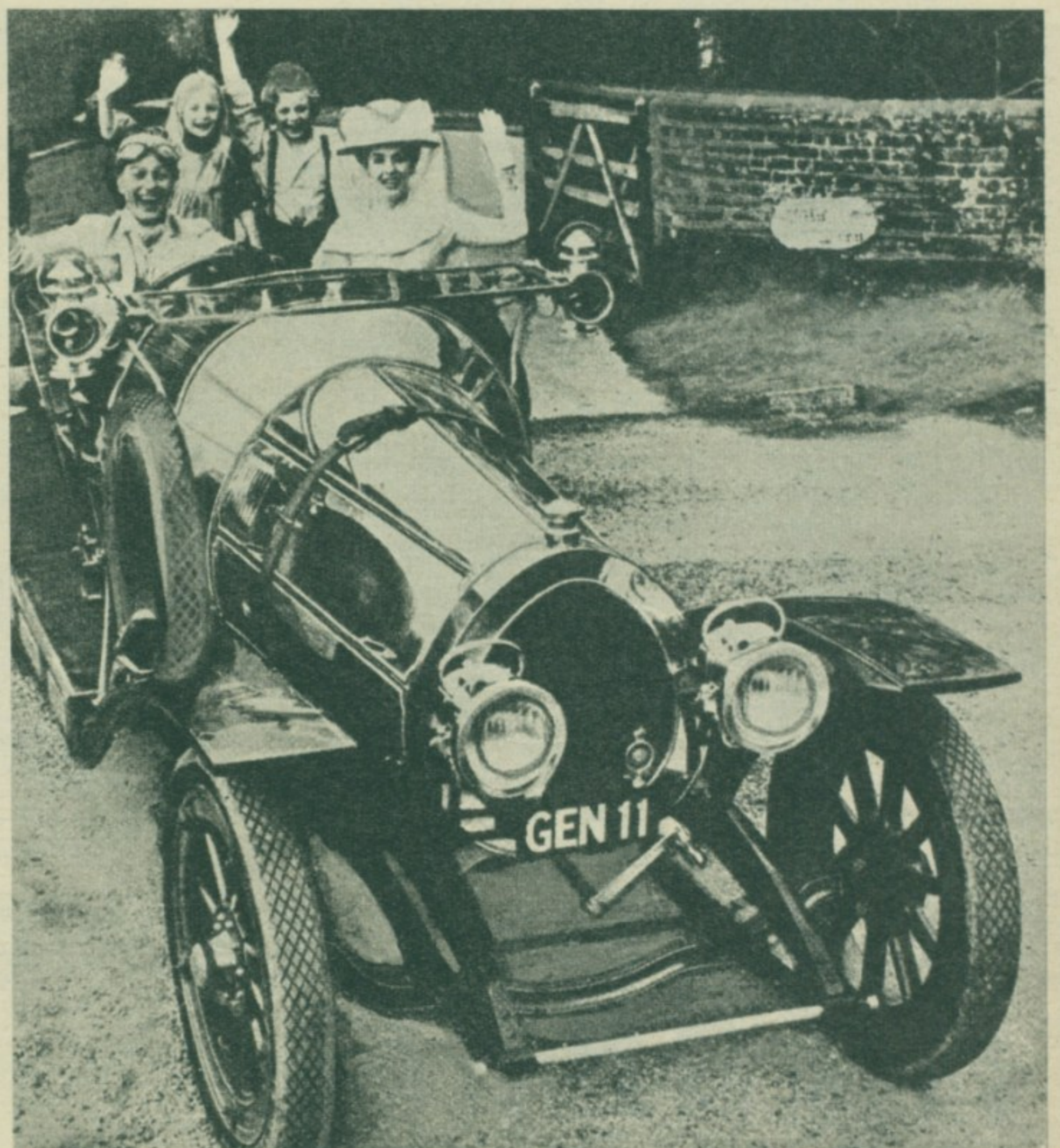

3 Новим аутомобилом деца полазе у прву шетњу до плаже. С њима је и девојка Карактакуса Млаћег. И док им он прича о гусарима, појављује се на мору права пиратска лађа барона Бомбурста и краде децу. Како ауто има то својство да може самостално да доноси одлуке, он полази у потеру за пиратима све до њихове краљевине која се налази у земљи Вулгарији.

2 Командант Крекпот и његова деца станују у једној усамљеној кући поред рибака и немају много новца. Продајом очевог проналазак, бомбона која звижди, за милион пара, деца купују један стари ауто, преправљају га и додају му разне делове, тако да притиском на дугмад он може да иде по путу, лети по ваздуху и плива по води. Због буке коју ствара његов мотор називају га „Чити Чити Бенг Бенг“.

4 Али и барон-пират Бомбурст — има своје проналазаче. Они му шаљу дирижабл из кога он спушта сидро и њиме хвата кров „Чити Чити Бенг Бенга“ који сад тако плива по ваздуху све до Вулгарије. За то време децу у Вулгарији хвата шпијун-чаробњак и затвара у кулу. Захваљујући добром срцу продавца играчака становници Вулгарије свргавају тиранина-барона и ослобађају децу.

5 Аутомобил, чудо од технике, стиже у прави час. Деца скачу од среће и с песмом улазе у њега заједно с девојком Трили која ће ускоро прославити свадбу с Карактакусом Млаћим. „Чити Чити Бенг Бенг“ сад слободно може да покаже све своје многоструке особине, то јест да се креће час по води, час по друму, час по ваздуху и тако врати старом команданту званом „Напрсли лонац“.

Бум и Бум

JOE MUSIAL

ЖИВА ТОРПЕДА

НАУЧНИЦИ НИ ДО ДАНАС НИСУ УТВРДИЛИ ЗБОГ ЧЕГА РИБЕ-САБЉАРКЕ НАПАДАЈУ БРОДОВЕ И КИТОВЕ

Пред сам крај другог светског рата енглески танкер „Барбара“ налазио се на својој редовној пловидби преко Атлантика.

Изнаенада се зачуо очајнички крик стражара: „Торпеда!“ Дат је знак за узбуну. Посада је у паници излетела на горњу палубу. Морнари су се тискали око чамаца за спасавање. Крмаш је грозничаво завртео кормиларски точак покушавајући да измени курс брода. С леве стране палубе

већ се јасно разазнавало тамно дугуљасто тело: остављајући за собом једва приметан бели траг, муњевитом брзином се приближавало броду. Тренутак још и — разлећи ће се заглавна експлозија, за њом ће уследити заслепљујући блесак и вода ће потоком потећи кроз опромну рупу на боку. Али, на опште запрепашћење, експлозија се није догодила: труп танкера се само потресао од силног удара, вода се крај самог прамца узбуркала, зачуо се

пљесак и „торпедо“ се, одлепивши се од бока, бацио у страну.

Танкер је напала циновска риба сабљарка. Њен „мач“ дугачак метар и по ушао је у челични омотач брода као у маслац. Истр-

гавши мач из бока, риба је описала широк лук и опет се бачила на брод. Али, овог пута њен мач је пробио бок на другом месту и полomio се када се риба, покушавајући да га извуче, бачила у страну. Једном морнару пошло је за руком да јој на реп набаци омотач. Извукли су је на палубу. Риба је била тешка 660 килограма. Дужина њеног тела, без поломљеног мача, износила је 5,28 метара а сам мач — 154 сантиметра. Био је то највећи примерак сабљарке коју је човек икад ухватио.

Међу многим и разноликим становницима мора и океана риба сабљарка је вероватно најчуднији и најтајанственији „разбојник“. Њено крупно, на боковима спљоштено тело, омогућава јој брзо кретање кроз воду. Сабљарка има два леђна пераја од којих једно дугачко и оштро, а друго кратко. Репно пераје има облик полумесеца. Тело јој је на леђима плавичасто с црвенкастим преливима а на трбуху плавосиво. Њен коштани „мач“ одликује се изванредном тврдоћом. Из-

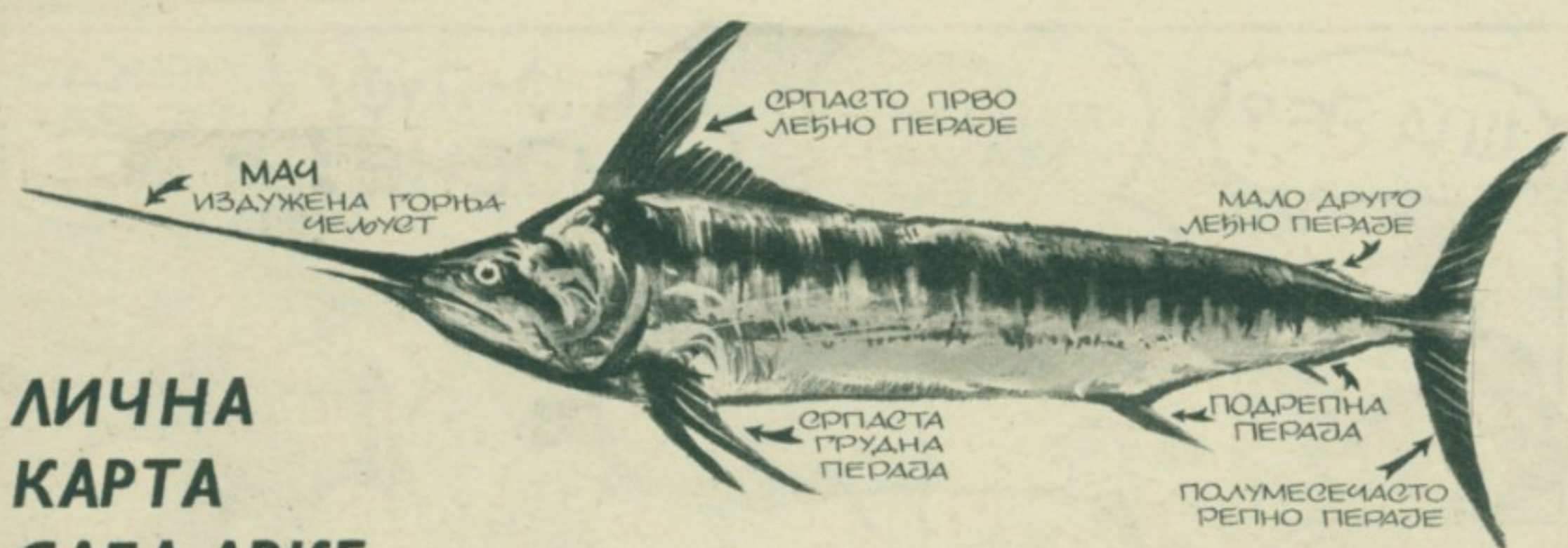
рачунато је да се за време напада сабљарка креће брзином од око 110 километара на час!

Игра смрти

Сабљарка се храни, ма колико то чудно изгледало, искључиво ситном рибом и хоботницама. Понекад се на отвореном мору може посматрати такозвана сабљаркина „игра смрти“. Улетевши у јато скуша или какве друге рибе, сабљарка излети изнад површине воде и падајући пљоштимице ошамућује рибе ударцем свог тела. После неколико таквих скокова сабљарка зорони и брзином муње удара својим мачем час на једну час на другу страну пробадајући своје жртве.

У потрази за јатима риба, сабљарка прелази огромне раздаљине и спушта се до дубине од 800 метара где прождире светлеће слењиче које тамо живе. Ипак, обично се задржава на површини мора и то далеко од обала.

Ни до данас научници ни су успели да одгонетну за-

ЛИЧНА КАРТА САБЉАРКЕ

Сабљарка нема трбушна пераја. Тело јој је без крљушти. У чељустима одрасле рибе нема зуба. Очи су јој округле и плаве. Температура њеног тела нешто је виша од температуре воде.

Сабљаркино јаје има у пречнику 1,8 милиметар. Младунци изгледају сасвим другачије од родитеља: немају мач, горња и доња чељуст им је исте дужине и са зубима. По телу имају

раправу крљушт. Тек кад младунче достигне дужину од пола метра, зуби и крљушт ишчезавају а горња чељуст се продужава у мач.

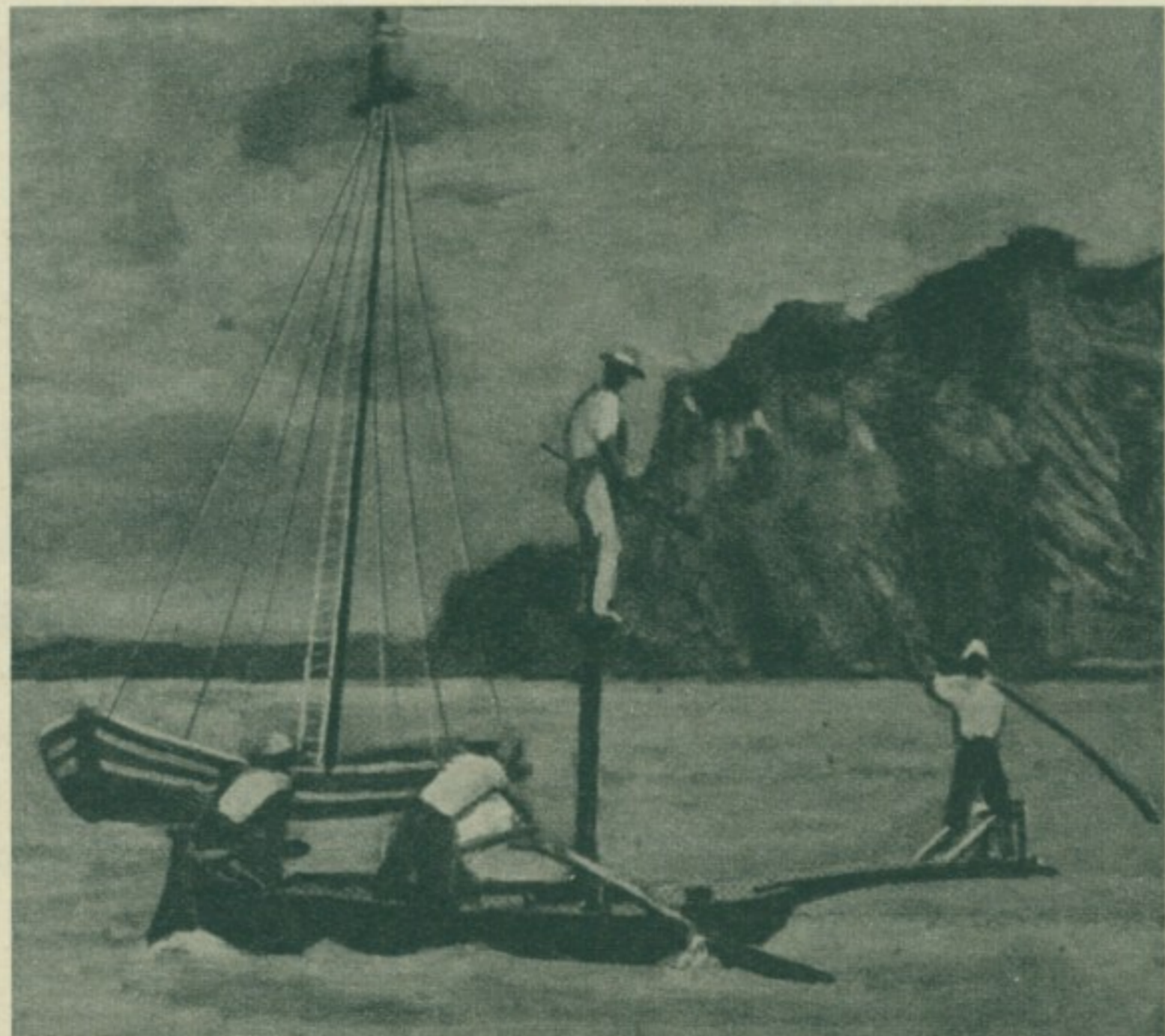
МЛАДУНЧЕ САБЉАРКЕ НЕ ЛИЧИ НА СВОЈЕ РОДИТЕЉЕ. У СТАДИЈУМУ ПРИКАЗАНОМ НА ОВОМ ЦРТЕЖУ ДУГАЧКО ЈЕ 6 МИЛИМЕТАРА.

што сабљарка напада бродове а такође и китове. Познати су случајеви када она заједно са јатом ајкула напада кита. Када ајкуле почну да комадају своју жртву откидајући од њеног тела комаде меса, сабљарка усмрћује нападнутог кита, ударцем мача, не добијајући за то никакву награду.

Напад на танкер „Барбара“ није једини случај нартања сабљарке на брод. У ранијим вековима, када се у бродоградњи претежно употребљавало дрво, енглеске агенције за осигурање бродова имале су чак у својим уговорима рубрику: „оштећење корита брода од напада рибе-сабљарке“. У енглеском природњачком музеју у Кенсингтону чувају се занимљиви експонати: комади од дрвених бродских корита са поломљеним и заглављеним мачевима.

Нападнут и ратни брод

Године 1944. крај обале Јужне Африке, једна огромна сабљарка, пробивши оба бока, подигла је у ваздух рибарску барку а одмах за тим нестала је под водом, одвлачећи са собом и њу и два рибара у њој.

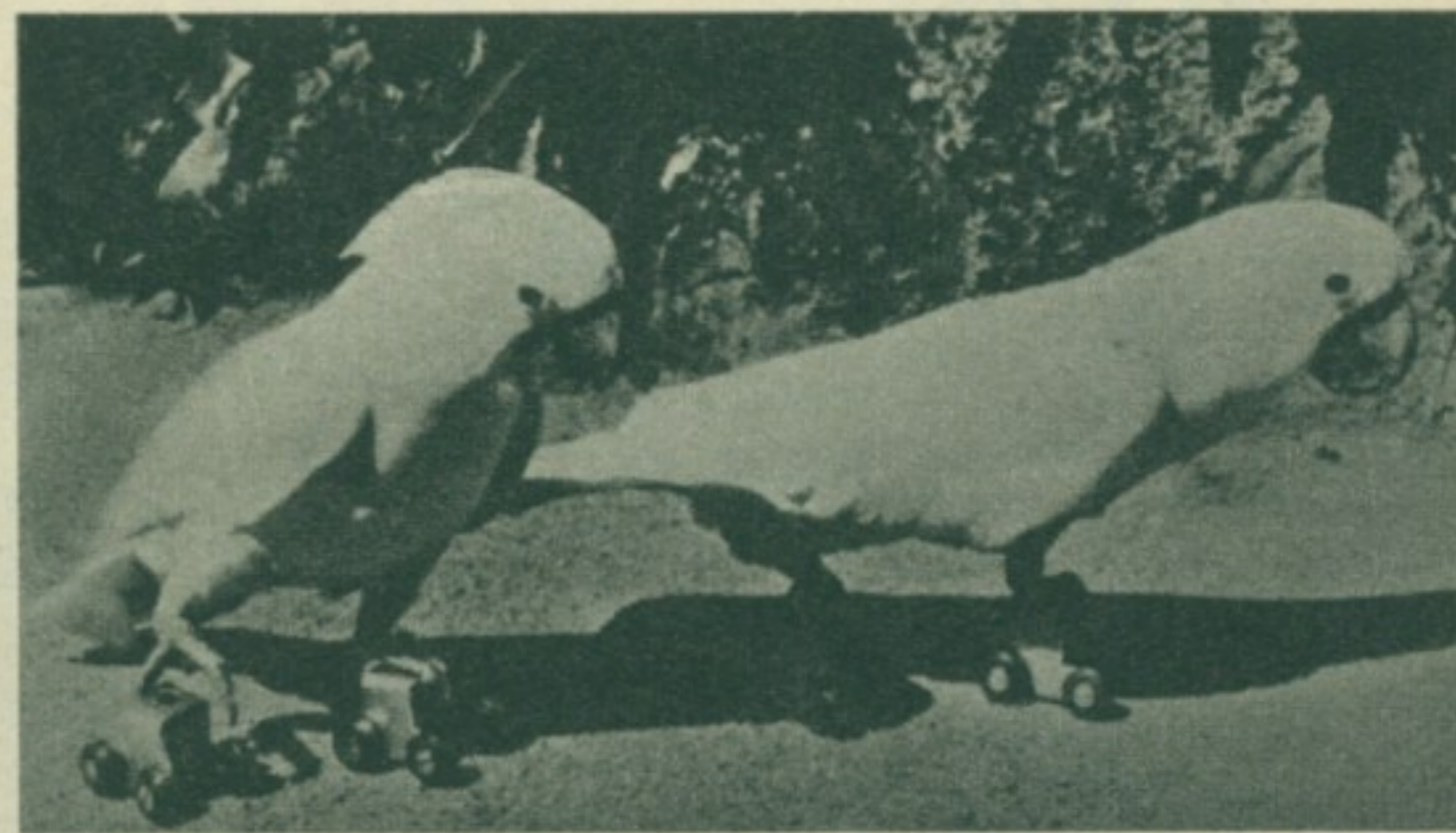

КРАЈ ОБАЛА ЈУЖНЕ ИТАЛИЈЕ И СИЦИЛИЈЕ САБЉАРКЕ СЕ ЛОВЕ ХАРПУНИМА. С ВИСОКОГ ЈАРБОЛА БАРКЕ ОСМАТРАЧ ЈАВЉА ОСТАЛИМ ЧАМЦИМА ИЗ РИБАРСКЕ ФЛОТИЛЕ НА КОМ ЈЕ МЕСТУ УГЛЕДАО САБЉАРКУ.

пунила товарни простор. Брод се накреноу на десни бок. Да би могао да стигне до прве луке, морали су да се спусте гњурци и под водом закрпе рупе.

Месо сабљарке веома је укусно и рибари не пропуштају прилику да је ухвате. Али, како сабљарка живи и креће се углавном сама, лов на сабљарке нема никакав привредни значај. Понекад она заједно с тунама улети у мрежу и покида је као од шале. Зато је лове харпуном. Лов на сабљарку увек је везан са опасношћу. Догађа се да сабљарка погођена харпуном зарони, а затим се муњевитом брзином враћа на површину и својим мачем пробија чамац.

Природа

ПАПАГАЈИ НА КОТУРАЉКАМА

У „Папагајској џунгли“ у Флориди, некој врсти зоолошког врта само за папагаје, два какадуа су научила да се возе на ролшуама. Џими и Коко, како се папагаји зову, умеју чак да на котураљкама изводе кораче у такту музике. Своју вештину папагаји приказују сваки за себе али имају и „тачке“ у којима наступају као пар.

СНАГА И МУДРОСТ

Шиба, лавица из зоолошког врта у енглеском граду Гренобороу, изабрала је за своју штићеницу малу сову Софију. Поред снажне Шибе Софија се осећа сигурном и заштићеном од свих опасности. Мудра је мала Софија: бољег заштитника није могла наћи.

ВИСОКА ПРИНОВА

Грејс и Џефри, пар жирафа из зоолошког врта Дадли, у Енглеској добили су принову. Њихов дуговрати син Еди висок је 150 сантиметара. Родитељска радост Грејс и Џефрија неће дуго трајати јер ће Еди, чим мало одрасте, бити поклоњен неком другом зоолошком врту који има малу жирафу-женку.

WALT DISNEY **ВИНИ ПУ** И ВЕТРОВИТИ ДАН

13 ВЕЛИКИХ ЈЕЗИКА

ДАНАС ПОСТОЈИ 2796 ЈЕЗИКА НЕ РАЧУНАЈУЋИ »МРТВЕ« – ЛАТИНСКИ, СТАРОГРЧКИ И ДР. ПРЕМА РЕЧИМА ВОЛТЕРА, РАЗНИ ЈЕЗИЦИ СУ НАЈВЕЋА НЕСРЕЋА ЗА ЧОВЕЧ. НСТВО

Које језике треба учити међу тих 2796? Постоји 13 „великих“ језика и сваки од њих говори преко 50 милиона људи. Њихова распрострањеност означена је у милионима становника:

ЈЕЗИК	У МИЛИОНИМА СТАНОВНИКА
Кинески	700
Хинду и урду	700
Енглески	250
Шпански	150
Руски	130
Немачки	100
Јапански	100
Француски	80
Индонезански	80
Португалски	80
Арапски	70
Бенгалски	60
Италијански	60

Дакле, довољно је знати „само“ 13 језика да би се могло разговарати са 2/3 човечанства. Ови су језици државни у 65 земаља. То су језици науке, уметности, дипломатије, трговине. Али одмах треба напоменути: не треба се уплашити од броја 13, може се ограничити и на мањи број.

Који је међу њима најпотребнији? Требало би да буде кинески јер њиме говори сваки четврти човек наше планете, за њиме иде — хинду. Ипак, није добро доносити закључке на брзину. Користи које проистичу из учења језика условљавају разни чиниоци. Број особа које говоре одређеним језиком је само један међу њима. Ништа мањи значај нема за знање је-

зика литература настала на том језику. Језици се уче не само за то да се њима говори, већ пре свега да се упознају научна и техничка достигнућа других земаља, њихова

култура и уметност, проблеми друштвеног живота.

За све то морамо се пре свега служити читањем. Ево броја и тиража новина на разним језицима (1956 г.):

ЈЕЗИК	БРОЈ ДНЕВНИХ ЛИСТОВА	МИЛИОНА ПРИМЕРАКА
енглески	2430	98
шпански	1000	11
немачки	670	20
кинески	550	7,3
језици Индије	500	3,5
француски	270	14
португалски	260	3,5
руски	250	30
јапански	160	36
холандски	140	4,5
италијански	130	5,7

Као што се види, на енглеском језику излази више новина за један дан него на свим осталим језицима. Почасно место заузимају такође јапански, руски, немачки, фран-

цуски и шпански. Кинески и језици Индије пребацили су се на 7. и 11. место.

Следећа таблица упознаје нас с бројем књига изданих језицима (1956 г.):

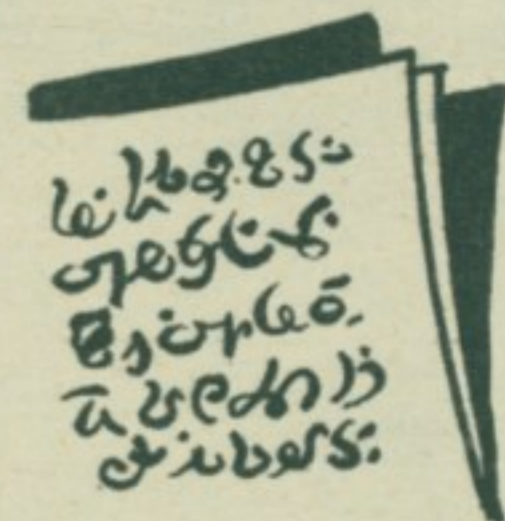
ЈЕЗИК	БРОЈ НАСЛОВА КЊИГА
руски (1963)	58.100
енглески	42.000
немачки	33.500
јапански	25.000
француски	16.000
шпански	15.000
италијански	13.000
португалски	8.000
шведски	6.000
румунски	5.600
остали језици	30.570

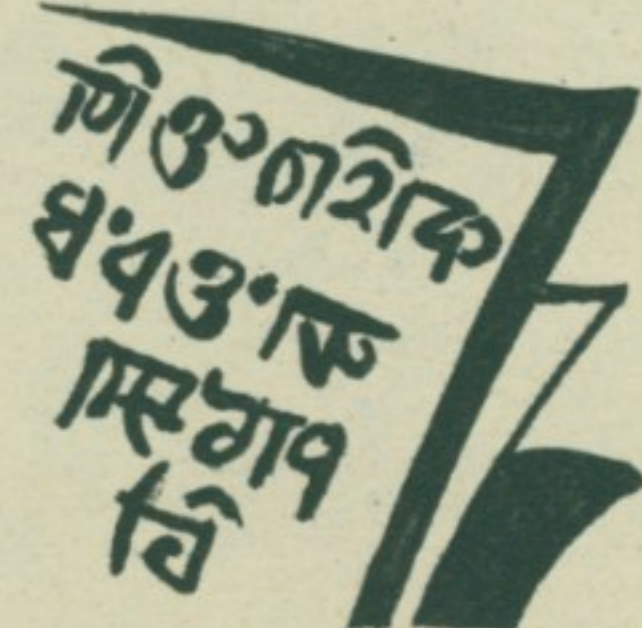
Дакле, највише књига издаје се на руском језику, а на другом месту је енглески. Опет пада у очи велики број књига на јапанском језику. У области техничке литературе и егзактних наука на руском језику издаје се 28 хиљада књига годишње што је готово више него на свим осталим језицима.

Степен „значаја“ језика такође се мери и по преводима на друге језике. У свима земаљама на свету сваке године штампа се по 30 хиљада књига преведених са других језика. Око 33% су преводи с енглеског, 15% с руског и других совјетских народа, 13% с француског и 10% с немачког.

Када се бира учење неког страног језика, треба узети у обзир и његову географску распрострањеност. На првом месту је шпански. Колумбове каравеле и конквистадорски мач пренели су га у 20 држава на свету. Енглески је државни језик у 15 држава, арапски у 13, француски у 9, немачки у 3. Из тога проистиче да се са знањем 5 језика 60 држава може пропутovati без тумача. Служећи се са 5 језика, човек може да се споразумева са 30% човечанства и да чита 80% књига издатих на свету. Пошто је сваки од тих језика мање-више међуна родни, простор његовог „деловања“ се још више проширује.

Међутим, није тако лако научити пет „светских“ језика. Па ипак, то је сасвим могуће. **Ј. П.**

ЧИТАЈТЕ ПОЛИТИКНИ
ЗАБАВНИК

БЛАГО НА ОСТРВУ ХРАСТОВА

ИАКО СЕ ТАЧНО ЗНА ГДЕ ЈЕ БЛАГО ЗАКОПАНО, НИКО ЈОШ НИЈЕ УСПЕО ДА ДОЂЕ ДО ЊЕГА

Једног априлског недељног јутра 1823. године чамац на весла у којем су била три младића пристао је уз обалу Острва храстова у Новој Шкотској. Један од њих, Тони Ван, приметио је на дебелој грани старог храста излизану кору а испод гране удубљење у земљи широко око четири метра. Изгледало је као да је грана била употребљена уместо чекрка да би се помоћу ужета спустило нешто тешко у рупу ископану испод дрвета, да је после тога рупа затрпана а набацана земља се слегла стварајући широко удубљење.

Младићи су се сетили прича које су читав један век кружиле по Новој Шкотској: да су чувени пирати као што су Морган, Стив Бони и Лич често крстарили тим водама и да су пристајали уз Острво храстова да би ту оправили своје бродове оштећене у борбама. И у њима се родила нада да су гусари баш на том месту сакрили део свог блага.

Од тога априлског дана три младића — Тони Ван, Дени Макгинис и Џек Смит — сваки слободан дан и тренутак проводили су копајући испод дрвета. Али, посао је споро одмицао.

Свака три метра — препрека

На свака три метра наилазили су на слој дебелих храстових дасака које су морали да уклоне да би могли да наставе копање. Сваки слој на који су наишли учвршћивао их је у уверењу да се ту налази закопано благо и повећавао жељу да га се домогну. Али, после треће препреке од дасака схватили су да само ашовима, лопатама и пијуцима не могу наставити рад. За копање су биле потребне машине, за машине новац а они га нису имали.

И тада оснивају акционарско дру-

штво за тражење блага. Новац је брзо скупљен и копање је настављено. На дубини од 25 метара наишли су на дебео слој влакана од кокосових палми. Уклонили су и ту препреку и наставили да копају да би убрзо наишли на слој тврде бродске смоле а испод њега на раван углачан камен с неким чудним уклесаним знацима. Никад нико није успео да открије значење знакова уклесаних на том камену који је десетак година касније тајанствено нестало.

Изгубљен траг

На дубини од 28 метара копачи су опет наишли на нешто тврдо. Била је субота, касно поподне, и они су одложили рад до понедељка. Није тешко замислити њихово очајање када су у понедељак открили да се с толико труда ископана рупа испунила морском водом која је продла неким подземним каналом или каналима. Предузели су све да исцрпу воду али без успеха. Копање је обустављено и акционарско друштво за тражење блага — распало се. Акционари су остали не само без гусарског блага, већ и новца који су сами стекли и уложили у овај посао.

Године 1849. основана је нова компанија која је одмах набавила цинковску бушилицу на ручни погон. На дубини од 30 метара бушилица је наишла на слој јелових дасака; затим је наишло 25 сантиметара празног простора, па још један слој дасака, иза њега слој од 55 сантиметара метала у комадићима, опет слој храстових дасака дебео 20 сантиметара, иза њега 55 сантиметара дебео слој метала у комадима, поново даске, па иловача.

Метал у комадима свакако је био новац јер су на бушилици остали трагови злата. Даље бушење открило је озидану оставу која је заузима мала простор између 39. и 51. метра дубине. Остатак је изнутра била обложена дрветом и у њој се такође налазио метал у комадима. Све то се могло закључити према траговима који су остајали на бушилици.

Али, као што су и први копачи искусили, јама се веома лукаво смишљеним системом канала пунила морском водом чим би се трагачи приближили благу. А тајну канала, заправо где су почињали, нико није могао да одгонетне. Можда је тајну крио онај камен са уклесаним знацима који је нестало? Било како било, тек и друго акционарско друштво се распало.

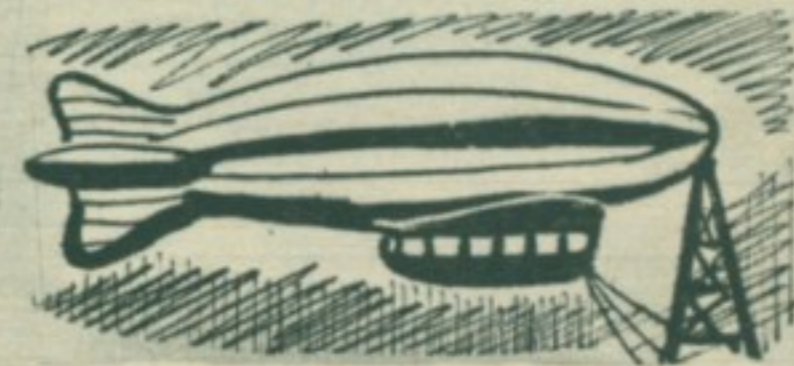
Треће је основано 1935. године. Овог пута ангажована је и група инжењера. Они су покушали да до блага стигну копајући поред старе јаме два нова шахта. Намеравали су да на одређеној дубини попречним каналима споје стару јаму и шахтове. Али, дно старе јаме се провалило и инжењери више нису успели да нађу ни озидану оставу ни благо у њој. Радове су обуставили крајем 1937. године.

Изгледа невероватно да су пирати 17. века били у стању да замисле и остваре такав систем заштите свог блага. Али, ко би други могао да сакрије то благо? Јер једно је сигурно: на Острву храстова постоји закопано благо које ће припасти ономе ко успе да до њега дође.

К. В.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● Совјетски стручњаци конструишу теретни дирижабл који може да се употребљава и на најнепреступачнијим теренима. Они сматрају да ће

ова летелица ускоро бити веома тражена јер је седам пута јефтинија од авиона а пет пута бржа од бродова.

● совјетски китоловци срели су у Антарктику, на југу Индијског океана, морске змије дугачке 15 метара које су,

колико су пратиоци бродова у хеликоптерима могли да виде, имале у пречнику до једног метра.

● истраживачки брод „Гломар Челенџер“ недавно је открио налазиште петролеја у Мексичком заливу на дубини од 3.580 метара. Ово је први пут да је претролеј пронађен на тако великој добини.

● „Долина смрти“ у Калифорнији, где је Француз Жан — Пјер Маркан пре две године пешинце прешао 160 километара по пакленој температу-

ри од 90° Целзијусових — привлачи преко зиме пажњу туриста јер просечна температура тада износи око 24°.

● недавно је на северној обали Аљаске откривено налазиште петролеја које је, према процени стручњака, једно од највећих на свету.

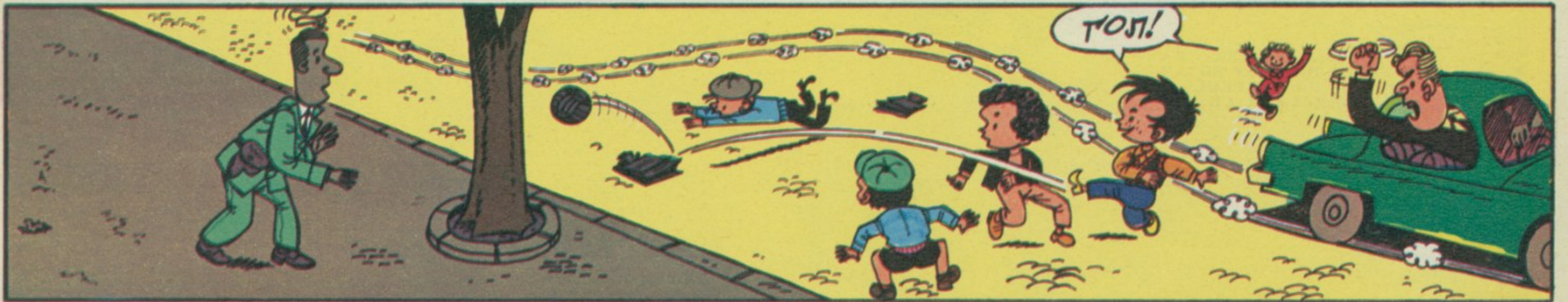
● двадесетак држава Азије припрема се да ускоро започне изградњу два цинковска трансасијска пута. Први, дугачак 10.600 километара повезиваће Турску са Вијетнамом

а други, у дужини од 12.350 километара Ирак са Малезијом, Сингапуром и Цејлоном. Изградња путева трајаће вероватно више година.

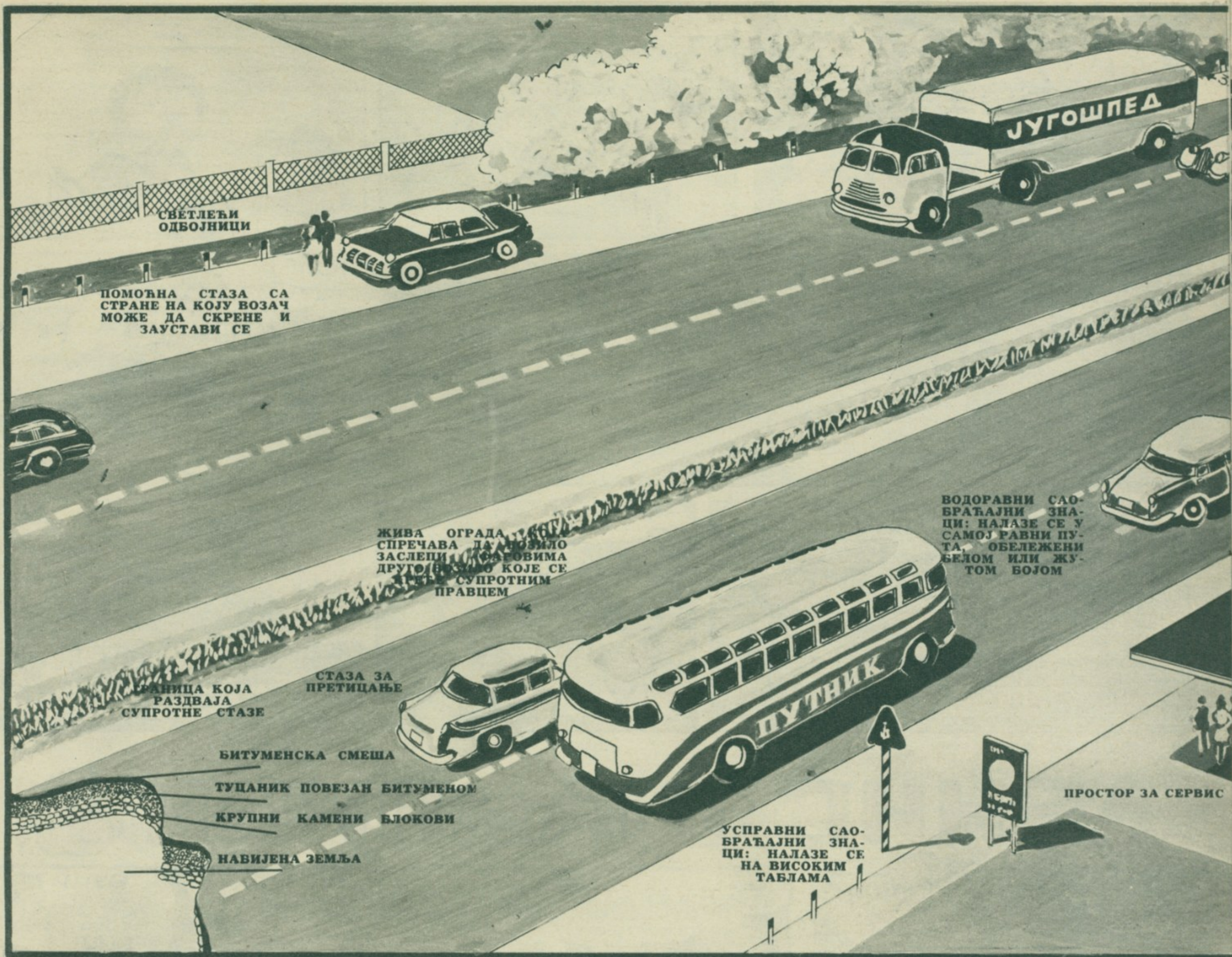

ЧИМ БИ СЕ ТРАГАЧИ ПРИБЛИЖИЛИ БЛАГУ, ЈАМА СЕ КРОЗ СЛОЖЕН СИСТЕМ КАНАЛА ПУНИЛА МОРСКОМ ВОДОМ. А ТАЈНУ КАНАЛА НИКО НИЈЕ ОТКРИО

ДЕНИС ШАМПИОН

АУТО-ПУТ

Највећи градитељи путева старог света били су Римљани. До времена Јулија Цезара они су изградили око 80.000 километара друмова. То је био изванредан подвиг, нарочито када се зна да ће мрежа аутомобилских путева у Сједињеним Америчким Државама тек 1970. године имати око 65.000 километара. Римљани су, као и Персијанци, градили друмове углавном из војних разлога.

Модерно доба у изградњи путева почело је крајем осамнаестог века у Великој Британији, у време када се индустрија снажно развила. Данашњи велики ауто-путеви морају се градити тако да издрже и саобраћај сутрашњице и све веће брзине које развијају модерни аутомобили.

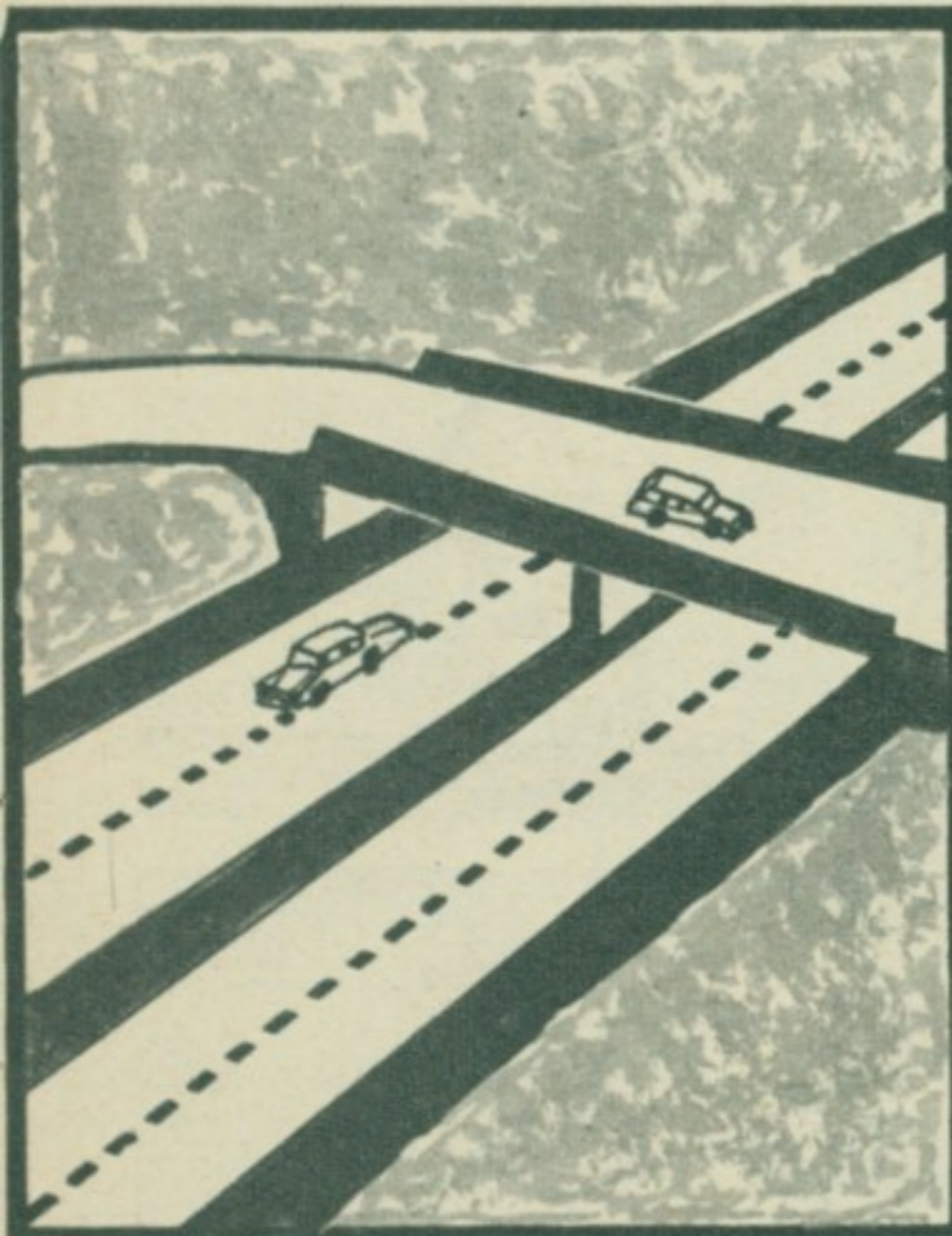
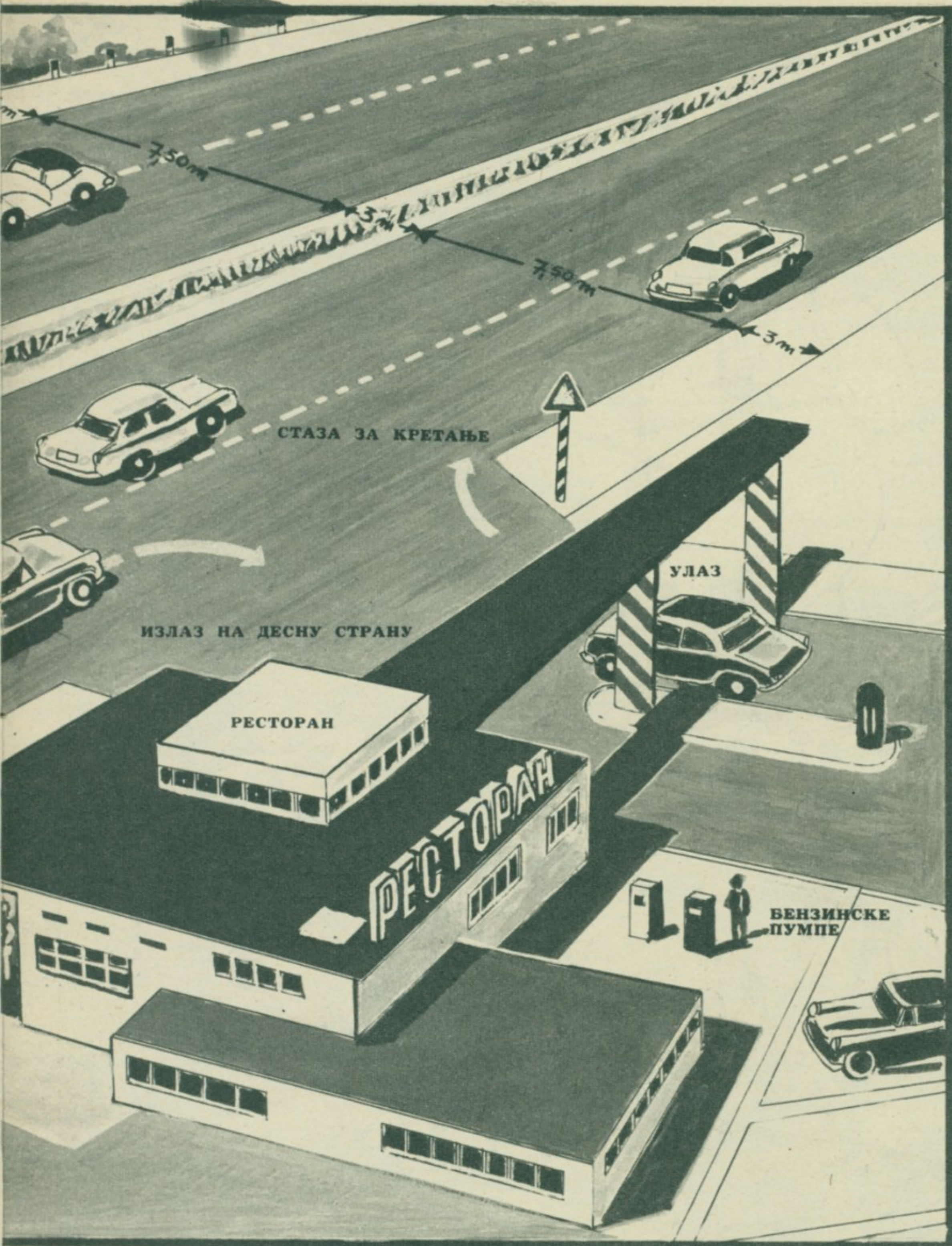
Пројектант друмова настоји да возачу обезбеди јасан преглед пута од најмање 150 метара, кривине највећег могућег пречника и спољашњу површину пута нарочито нагнуту да би се смањила центрифугална сила која делује на возило док оно у брзини улази у окуку.

Нормална ширина савременог ауто-

-пута износи 20 до 30 метара и обухвата и узани травњак у средини (који раздваја саобраћајне траке) као и стазе с обе стране на које возач може да скрене ако му се деси квар. Ауто-пут је ограђен. На многим ауто-путевима наплаћује се улазница — друмарина.

Једна од најважнијих карактеристика ауто-пута је да директна укрштања не постоје већ само подвожњаци и надвожњаци. Возачи улазе на ауто-пут и напуштају га прилазима који се у њега уливају.

У нашој земљи још није изграђен ниједан ауто-пут.

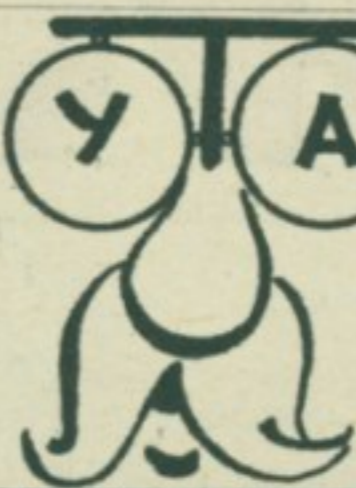

ДА БИ СЕ ИЗБЕГЛО УКРШТАЊЕ И ОСИГУРАО БЕЗБЕДАН САОБРАЋАЈ, АУТОПУТ ПРОЛАЗИ ИЗНАД ИЛИ ИСПОД СПОРЕДНОГ ПУТА СИСТЕМОМ НАДВОЖЊАКА, ЗАВИСНО ОД НИВОА ЗЕМЉИШТА

РАСКРСНИЦА НА АУТО-ПУТУ У ОБЛИКУ ЧЕТВОРИСНЕ ДЕТЕЛИНЕ: КАО ШТО СЕ ВИДИ НА ТАЈ НАЧИН ЈЕ ИЗБЕГНУТО СВАКО УКРШТАЊЕ НА САМОМ АУТО-ПУТУ

КУТАК

ВЕСЕЛОГ
архивара

СЛИКАР И СТОЛАР

Пикасо је зажелио да на бави орман од махагонија, специјалног облика и димензија, за једну велику собу у свом замку у близини Екса у Прованси. Због тога је отишао до једног столара. Да би му показао шта тачно жели, дограбио је са тезге ко-

мад папира и нацртао скицу ормана. Када су се договорили о овим појединостама, Пикасо је запитао: — Па, колико ћете ми рачунати за овакав орман?

— Ништа, маестро, — одговори му столар. — Само ми потпишите скицу.

МАТЕМАТИКА И ПРИЈАТЕЉСТВО

Математичке знаке „плус“ и „минус“ Европљани су узели од Арабљана. Занимљива су објашњења која су они давали резултатима множења бројева са тим знацима. Ако се помножи плус са плус, добија се плус јер је „при-

јатељ мога пријатеља — мој пријатељ“. Множење плуса са минусом даје минус због тога што је „пријатељ мога непријатеља (или непријатељ мога пријатеља) — мој непријатељ“. Али, ако се множи минус са минусом добија се плус

јер је „непријатељ мог не пријатеља — мој пријатељ“.

РАСЕЈАНОСТ

Руски композитор Бородин кренуо је једном са женом у иностранство. На граници, приликом провере пасоша, погранични чиновник изнебуха је запитао Бородина како му се зове жена.

Композитор, иначе познат по својој расејаности, никако није могао да се сети имена своје жене и

збуњено је ћутао. Чиновник је већ почео да га сумњичаво посматра. И тада је у канцеларију ушла Бородинова жена којој је било досадило да чека напољу. Бородин јој је потрчао у сусрет.

— Каћа! Заиме бога, како се зовеш?

НА ИСПИТУ

Пред чувеним руским физиологом професором Павловом седео је један студент који је дошао да полагаје испит. Седео и ћутао. Павлов му је поста-

вио и треће питање али није добио ни речи одговора.

— Добро — рече му најзад стрпљиви Павлов. — Хајде сада да ћутимо о нечем другом.

РАЗЛИКА

Једном је Моцарту дошао неки млађи човек и запитао га:

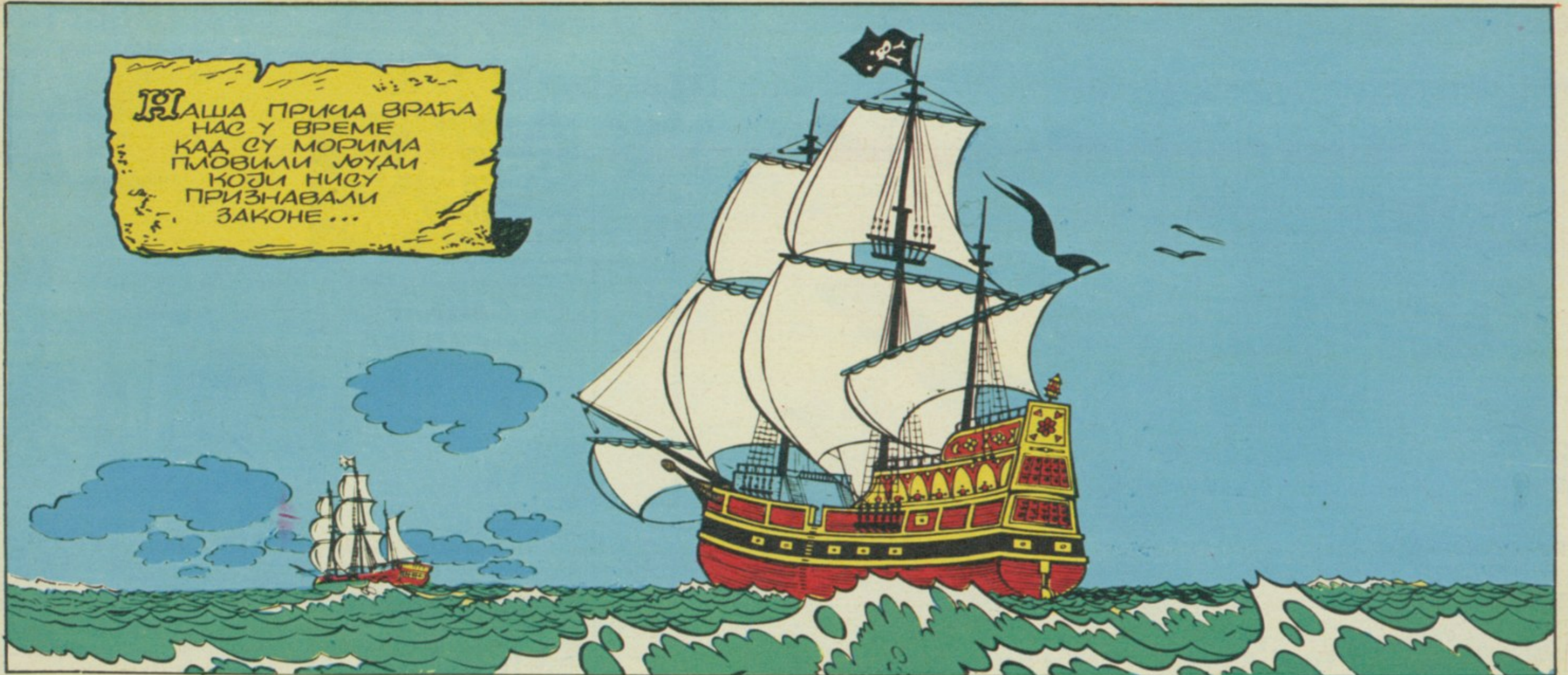
— Маестро, како се компонује симфонија?

— Ви сте још веома млади! — одговори му Моцарт. — Зашто не бисте почели са баладама?

— Па ви сте компоновали симфонију кад сте били још много млађи. Имали сте свега девет година...

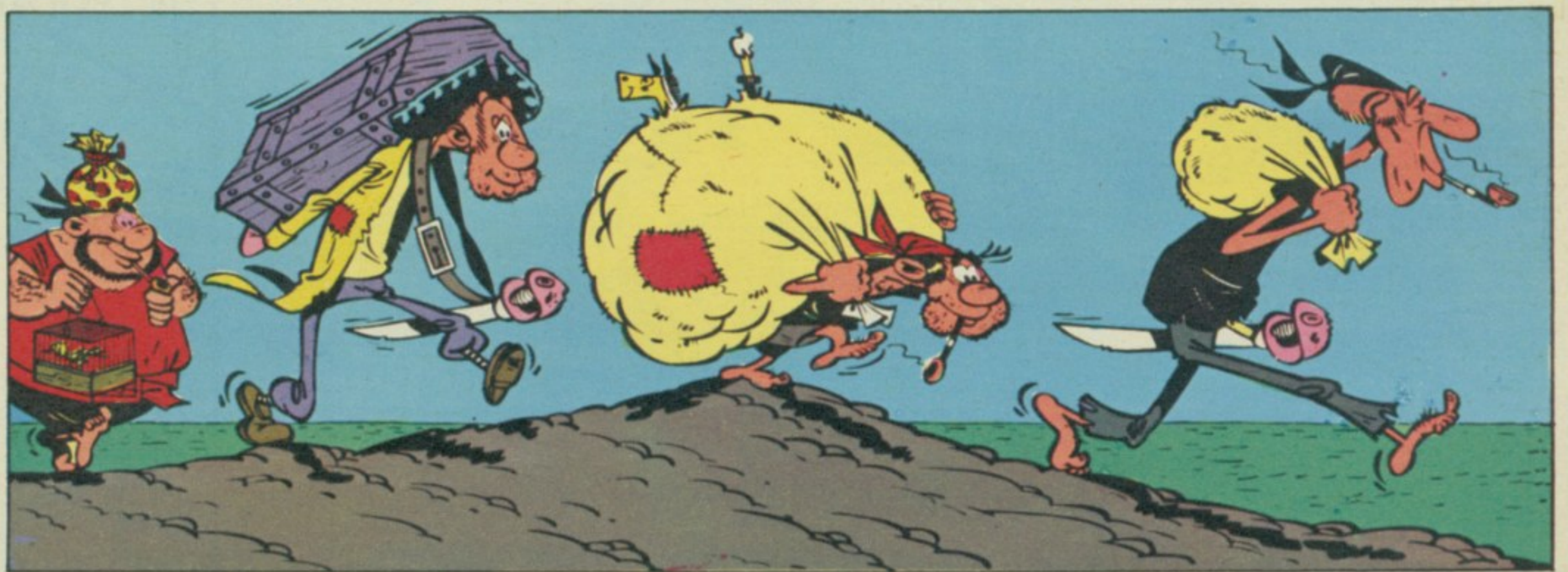
— Тачно — сагласио се Моцарт. — Само, ја нисам никада питао како се то ради.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

НАША ПРИЧА ВРАГА
НАС У ВРЕМЕ
КАД СУ МОРИМА
ПЛОВИЛИ ЈУДИ
КОЈИ НИСУ
ПРИЗНАВАЛИ
ЗАКОНЕ...

ГУСАРИ СЕ НИСУ
ЗАДОВОЉАВАЛИ
САМО ПЛЈАЧКОМ НА
МОРУ. ЧЕСТО СУ
„ПОСЕБИВАЛИ“
МАЛА СЕЛА НА
ОБАЛИ ИЗ КОЈИХ
СУ СЕ
ВРАЂАЛИ
НАТОВАРЕНИ
ТЕШКИМ ПМЕНОМ...

НА ЧЕЛУ ГУСАРА
БИЛИ СУ ЊИХОВИ
СТРАШНИ
ВОЂИ
ОД КОЈИХ
НАРОЧИТО
ТРЕБА
ПОМЕНУТИ...

... ПАТАТРАСА!
ОН ЈЕ БИО ЈЕДАН
ОД НАЈСТРАШНИЈИХ
ГУСАРСКИХ КАПЕТАНА.
ОШТРА САБЉА
ДИМИКИДА УКИНИЛА
ЈЕ КРАЈ ЊЕГОВОЈ
КАРИЈЕРИ...

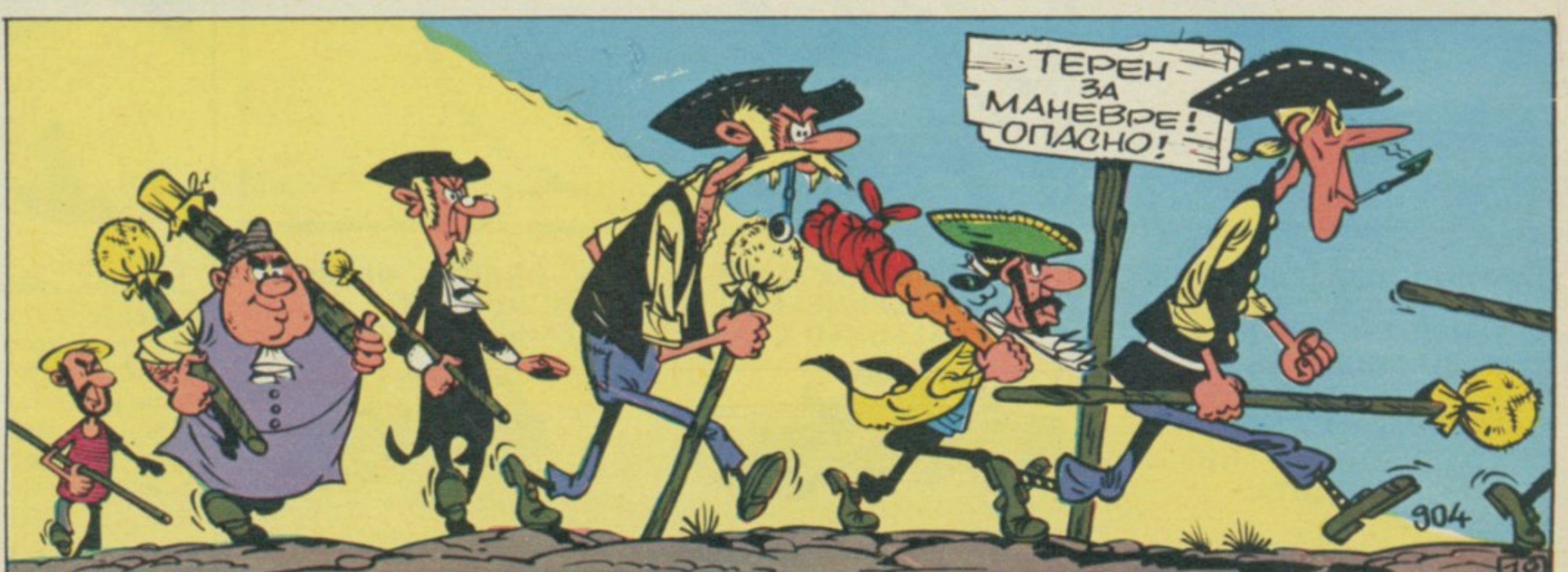
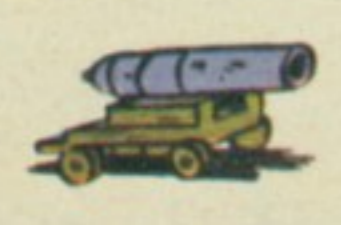
КАЗИМИР!
ОН ЈЕ ДУГО НОСИО
НАЗИВ „КРАЉ БУЏАНИРА“
И ЊЕГОВ ЖИВОТ ПРЕ-
СЕКЛА ЈЕ
ОШТРА
САБЉА...

РУШИОЛ!
СТРАШНИ, ВЕЛИКИ
РУШИОЛ, КОЈИ ЈЕ
У ВРЕМЕ НАШЕ
ПРИЧЕ ЈОШ У ЖИ-
ВОТУ...

У ТА ТЕШКА
ВРЕМЕНА
СТАНОВНИЦИ
ОСТРВА АЛАДУЗ
ОДЛУЧИЛИ СУ ДА
КРВЉУ БРАНЕ СВОЈЕ
ДОМОВЕ ОД ГУСАРА.
МАНУЛИ СУ СВЕ
ПОСЛОВЕ ДА БИ
НАУЧИЛИ
БАРАТАЊЕ
ОРУЖЈЕМ...

ИЗТУБОЛЕНИ МАЛИШАН

ЧОВЕК И ДЕЧАК ПРОШЛИ СУ ЗАЈЕДНО ПАКАО РАТА, РАСТАЛИ СЕ СА СУЗА- МА И СРЕЛИ ПОСЛЕ 15 ГОДИНА

Први летњи дани 1943. године затекли су партизана Мирка Трапарића крај Пиве. Са својом дивизијом успео је да пређе преко реке код села Великог Крушевца, а затим су се упутили стрмим обронцима планине Маглић не би ли избегли убитачну ватру удружених Немаца, Италијана и Бугара. Али, колона је споро одмицала. Исцрпљени дуготрајним пешачењем, сталним борбама и неспавањем, партизани су морали да воде са собом и велики број рањеника и болесника од пегавог тифуса, а кретање им је успоравало и мноштво избеглица. Нико није смео да застане за колоном јер су их у стопу пратили Немци.

Крај закрчене стазе, исцрпљених уске да њоме мирно прође оволико људи, збуњен, стајао је неки дечак. Преко војничке блузе, превелике за његово сићушно тело, био је пребачен неки завежљај.

— Мали, дођи овамо! — позвао га је Мирко.

Дечак је неповерљиво погледао наоружаног човека и није се померио с места.

— Дођи слободно, ја сам партизан!

На малишановом лицу појавио се смешак. Малишан је полако пришао.

— Шта имаш ту? — показа Мирко на замотуљак. Дечак као да се застидео.

— Ништа — рече збуњено и спусти завежљај, очигледно сву своју имовину.

Мирко погледа. У платненој сељачкој торби биле су две сирове коњске ноге. Поред болести, умора и сталних непријатељских заседа, прогоњени партизани имали су још једног љутог противника: глад. Све што је воле личило на храну, било је драгоцено у овим тешким данима.

Другови у великом рају

Времена за разговор више није било. Требало је држати корак са колоном која је грабила према месту избављења — ка другој обали Сутјеске. Малишана који се усред ратног метежа нашао без икога свог и познатог, Мирко је посадио на коња. Тек тада се он мало раскривио. Рекао је да се зове Шефик Јаребица, да му је отац умро још пре рата, а да је мајка са млађим братом и сестром остала негде у околини Ливна. „Бистар неки дечак“, помислио је Мирко.

Најзад, 9. јуна 1943. колона је избила на Тјентиште и у току ноћи прешла Сутјеску. Али, предаха није било ни на другој страни реке. Немци су непрекидно нападали и за време борби Мирко је својим телом заклањао Шефика од експлозија граната. Многи су му саветовали да дечака не води са собом, да га придружи збегу, али малишан се није одвајао од свог заштитника и почео је да га зове „бабо“, као некада оца.

После дугог и исцрпљујућег марша наступили су бољи дани. Уморни партизани стигли су на ослобођену територију, најпре у Босанску а затим у Цазинску крајину, Мирко и Шефик најзад су могли да се одморе после свега што су препатили. Чинило им се да сањају: овде су се одржавале приредбе партизанског културно-уметничког друштва и они су на њих заједно одлазили.

Радиле су и школе. Једнога дана Мирко је одвео Шефика учитељу. Дечак је почео да плаче. Није желео ни за тренутак да се одвоји

од свог оца. Тешка срца ишао је на часове, али је зато право из учионице трчао да провери није ли га старији друг у међувремену напустио. Мирко се смејао и тражио свеске да види шта су тога дана учили.

Распјанак

Затишје није дуго трајало. Почеле су нове непријатељске офанзиве. Шефик је учио како се рукује оружјем. Постао је курир, сашили су му праву војничку униформу и титовку.

Старешине су пребацивале Мирку што дечака стално води собом, речено му је чак да ће због тога бити кажњен. Најзад, одлучили су да га пошаљу у Дрвар, на партизански курс. Изгледало је да је њиховом дружењу дошао крај. Али, неућешни Шефик се није предао: на све могуће начине покушавао је да остане заједно са својим пријатељем. Није се имало куд па су и Мирка послали у Дрвар.

Тамо нису дуго остали. Из борбе у борбу њихова јединица се све више приближавала Шефиковом родном крају. Негде у близини

Ливна, после годину дана заједничких патњи и заједничких радости, човек и дечак су морали да се растају. Шефик је плакао, као да је наслућивао да свог избавитеља и заштитника дуго, дуго неће видети.

Убрзо су један другоме изгубили сваки траг...

Поново на Тјентишту

Прошло је петнаест година. Када је сазнао да се на Тјентишту крај Сутјеске, месту славне битке припрема прослава Шефик Јаребица, шеф одсека унутрашњих послова ливанске општине, решио је да тамо потражи човека чију племенитост никада није заборавио.

Неуморно је јурио од шатора до шатора под којима су били смештени гости на прослави, заустављао и питао стотине и стотине људи. Најзад, иако понешто измењено годинама, угледао је лице које је тражио.

С. Ђ.

ДРУГОВИ СУ САВЕТОВАЛИ МИРКУ ДА ДЕЧАКА ОСТАВИ У НЕКОМ ЗБЕГУ, СТАРЕШИНЕ МУ ПРЕТИЛЕ КАЗНОМ, АЛИ НИШТА НИЈЕ ПОМОГЛО — ЊИХ ДВОЈИЦА СЕ НИСУ ОДВАЈАЛИ НИ У НАЈТЕЖИМ ОКРШАЈИМА.

КАКО ЗАМИШЉАТЕ
ДА СЕ МИ, ЧЛАНОВИ
КЛУБА „СРЕЋА“
И СОПСТВЕНИЦИ
КОЦКАРНИЦА ЗА-
ШТИТИМО ОД ТЕ
ГУСАРКЕ?

СКУПИЛИ СМО СЕ ДА О ТОМЕ
ПОРАЗГОВАРАМО! ДА ВИДИ-
МО ЗАШТО СЕ НАШЕ КОЦКАР-
НИЦЕ ИСПРАЗНЕ КАД ГОД
ОНА СПУСТИ СИДРО ВАН НА-
ШИХ ТЕРИТОРИЈАЛНИХ
ВОДА! МОРАМО БИТИ
СЛОЖНИ И ОДЛУЧНИ...

...КАКО ДА
ТУ ЖЕНУ
ИЗБАЦИМО
ИЗ ИГРЕ?

КАКО? ПРВО ТРЕБА
ДА ОТКРИЈЕМО ЊЕН
БРОД И ЊУ!

ТАЧНО! ТО
НАМ ЈЕ ПРВИ
ЗАДАТАК!

ХИЉАДЕ БРОДОВА
ДОЛАЗЕ У ЛУКУ
И ОДЛАЗЕ А ЊЕН
НЕГДЕ НА ПУ-
ЧИНИ... ИЗВАН
ТЕРИТОРИЈАЛ-
НИХ ВОДА!

НИКО ГА
ЈОШ НИЈЕ
ВИДЕО... ЧАК
НИ ЊЕНЕ
НАЈБОЉЕ
МУШТЕРИ-
ЈЕ!

ЗАТО ШТО ИХ ЊЕНИ
АГЕНТИ СКУПЉАЈУ
У ЛУЦИ И БЕЗАНИХ
ОСИЈУ ОДВОДЕ НА
БРОД... ОНДА ИХ
НА ИСТИ НА-
ЧИН ВРАЋА-
ЈУ!

ТО ЈЕ, ГОСПО-
ДО, ЈЕДИНИ
НАЧИН ДА И
МИ ДОСПЕ-
МО НА ЊЕН
БРОД!

МИСЛИШ...?

ТАЧНО, СИНГАПУРЦЕ! МОЈИ
МОМЦИ МОТРЕ У ЛУЦИ! И ЧИМ
СЕ ЧАМАЦ С КОЦКАРИМА
ВРАТИ С ПУЧИНЕ... ЈАВИ-
ЋЕ МИ!

ЛУЦИ...

НА СВАКИ ДЕСЕ-
ТАК МЕТРА ПО
ЈЕДАН СИНГА-
ПУРЦЕВ ШПИ-
ЈУН!

МОРАМ ДА ЈАВИМ
ГОСПОДАРИЦИ...
ДА ЈЕ ПОВРАТАК
ЊЕНИХ ГОСТИЈУ
НЕМОГУЋ!

СТРАЖАР НИЈЕ НИШТА ПРИМЕТИО...

СВАЊУЛО ЈЕ И КОСМОДРОМ ЈЕ ОЖИВЕО...

ДОЛАЗЕ, КОРГАНЕ! БУДИ СПРЕМАН!

У РЕДУ, КАПЕТАНЕ!

ПОЧЕЛЕ СУ ПРИПРЕМЕ ЗА УЗЛЕТАЊЕ. ТРЕБЕРГ ЈЕ ЧЕКАО...

МОТОРИ СУ ЗАПРМЕЛИ... ПОЛ ЈЕ ПРИСКОЧИО...

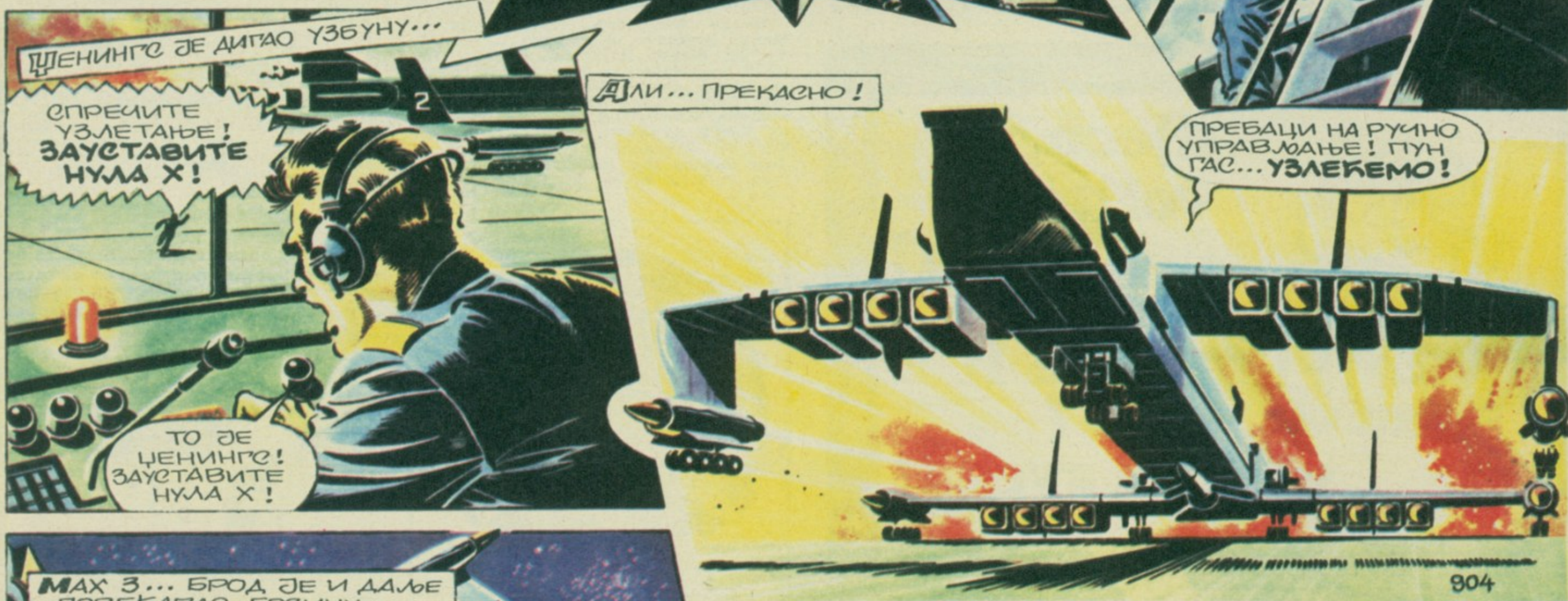
СРЕКАН ОСТАНАК! А НАС ЧЕКА ВАЖАН ПОСАО...

ПУКОВНИК ЏЕНИНГС КОНТРОЛНОМ ТОРЊУ! СВИ УРЕБАДИ ИСПРАВНИ...

КОНТРОЛНИ ТОРАЊ НУЛА Х! СЛОБОДНО УЗЛЕТАЊЕ!

ЖАО МИ ЈЕ, ПУКОВНИЧЕ! БРЕДЕ, СПУСТИ СТЕПЕНИЦЕ!

ПЛАТИТЕТЕ ЗА ОВО... СВИ... ЖИВОТИМА!

ЏЕНИНГС ЈЕ ДИГАО УЗБУХУ...

СПРЕЧИТЕ УЗЛЕТАЊЕ! ЗАУСТАВИТЕ НУЛА Х!

АЛИ... ПРЕКАСНО!

ПРЕБАЦИ НА РУЧНО УПРАВЉАЊЕ! ПУН ГАС... УЗЛЕКЕМО!

ТО ЈЕ ЏЕНИНГС! ЗАУСТАВИТЕ НУЛА Х!

МАХ 3... БРОД ЈЕ И ДАЉЕ ПОВЕЉАВАО БРЗИНУ...

РАКЕТЕ-НОСАЧИ ОСЛОБОЂЕНИ!

ПОСТИГНУТА ЈЕ БРЗИНА ПОТРЕБНА ЗА ОСЛОБАЂАЊЕ ОД ЗЕМЉИНЕ ТЕЖЕ!

КРАЈ АТМОСФЕРЕ! АКТИВИРАТИ ХЕМИЈСКЕ РАКЕТЕ!

А САД... НА ЈУПИТЕР!

ТЕШКА ТАЈНА ПОРУКА

ЦРТЕЖ УСКОКА ИЗ ДВА ДЕЛА ЈЕ БИЛО ЛАКШЕ ПОГОДИТИ

У јубиларном 900. Забавниковом броју на насловној страни специјалним ознакама упутили смо читаоцима једну тајну поруку и запитали смо их како она гласи.

**ТАЈНА ПОРУКА ГЛАСИ:
ЗДРАВО**

Порука је била исписана заставицама којима се служе морнари кад на пучини разговарају с једног брода на други.

Нашу тајну поруку одгонетнула су 454 читаоца, а још 120 читалаца послао нам је одговор али — нетачан. Међу нетачним одговорима има и интересантних као на пример: „Мир и разумевање међу људима“; или „Политички забавник мирно пливи у хиљадити број“, или „Пријава међумесних разговора“, (900 — број телефона). Једна читатељка из Земуна погодила је да је тајна порука исписана заставицама, али је прочитала да заставице испишу реч „срећно“, итд.

Као што смо обећали међу читаоцима који су успели да одгонетну тајну

поруку на срећу смо извукли 10 награђених.

**НАГРАДЕ СУ:
10 СЛАТКИХ ПАКЕТА
ИЗ АСОТИМАНА
ФАБРИКЕ ЧОКОЛАДЕ
„ЗВЕЧЕВО“**

Награде су добили: Ацо Глигоријевић, ученик, Кончарева 76, Сплит; Миланко Предраг, Његошева 34/II, Београд; Дејан Јовановић, ученик, Цвијићева 20/V, Београд; Звездана Добланић, Улица 763, бр. 5, II улаз ст. 15, Карпош II — Скопље; Бранка Поповић, Булевар Револуције 80, Београд; Драган Голубовић, Маријане Прегоран бр. 83, Београд; Ксенија Радојевић, ул. Љутице Богдана 2 кат 1 IX/50, Београд; Љиљана Рашковић, Булевар 23, октобар б.б. II+5 Нови Сад; Весна Матић, Београдски кеј 11, стан 25, Нови Сад; Миле Поповић, Народних хероја 56, Нови Београд.

**2.330 ТАЧНИХ
ОДГОВОРА ЗА УСКОКА**

Од 2685 приспелих одговора на наградно питање: КО ЈЕ НАЦРТАН НА СРЕДЊИМ СТРАНАМА (бр. 901) тачно је одговорило 2330 читалаца: УСКОК.

Међу онима који су тачно одговорили, на срећу је извучен победник. То је **БЛАЖЕНКА НАЂ, АНТОНА ЧЕХОВА 25, НОВИ САД.** Она је добила трансистор.

**30 НАГРАДА
ИЗДАВАЧКОГ ПРЕДУЗЕЋА
„ВУК КАРАЦИЋ“**

10 читалаца добило је књигу „ПОСЛЕДЊЕ ПУТОВАЊЕ КАПЕТАНА СКОТА“

Госпава Вујинић, Београд, ул. Паје Јовановића 36; Горан Васиљевић, Бурџин, Б. Кидрича бр. 1; Бруно Брадарич, Загребачка 59, Сарајево, Милка Шљукић, Сељане — Пријеполје; Миомир Николић, Бор, Чочетова 2/7 II улаз; Драгана Огњановић, Вела Паланка, ул. Владимира Назора бр. 16; Небојша Прелевић, Прокупље, Партизанска 12; Марија Неоричић, Караташ 26/II; Корнелија Ранчевић, Прокупље, Хајдук Вељкова 231 Љубиша Младеновић, Ниш, Илинденска бр. 14.

10 читалаца добило је књигу „ПОД ГУСАРСКОМ ЗАСТАВОМ“

Владимир Ледархус, Сарајево, Загребачка 7; Васа Лазаров, Долово, 7. јула 34; Момчило Булатовић, Колашин, М. Дамјановића 2; Нурија Коленовић, Титоград, Врела Рибничка 4/37; Ненад Драговић, Прокупље, Столе Радосављевић 38; Даниел Ленхарт, Панчево, Возловица, Јаношикова 22; Младен Ђурчић, Краљево, Хајдук Вељкова 37; Милица Милениковић, Трстеник, Моше Пијаде 9; Олга Вуковић, Врњела — Вока Которска; Владо Суђевић, Загреб, Трњанска 9а.

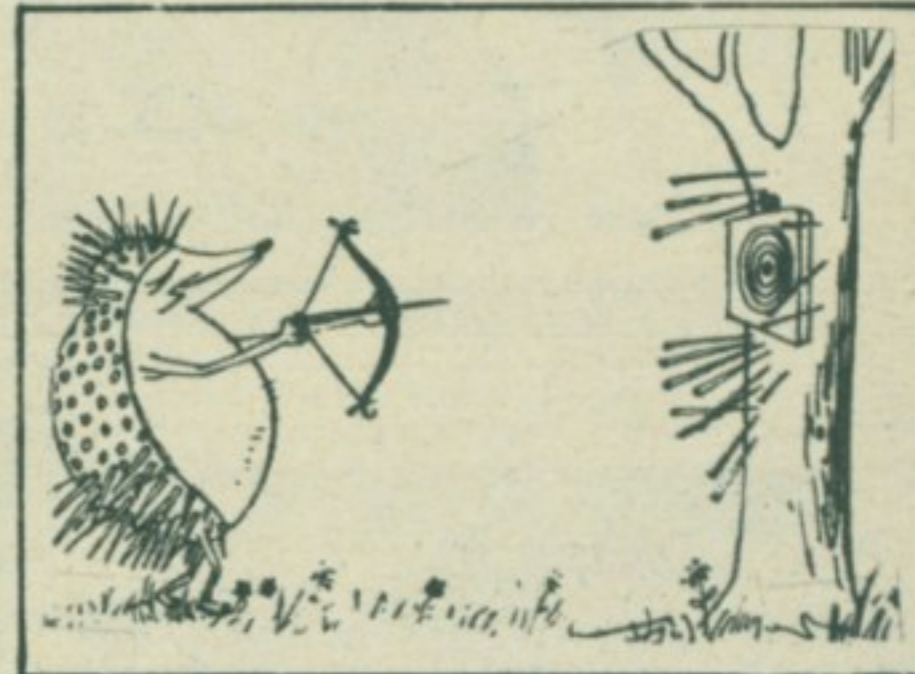
10 читалаца добило је књигу „НОВО ПУТОВАЊЕ ОКО СВЕТА“

Драган Изгаревић, Пећ, 7. јула 41; Мирко Нађашки, Његушево, Николе Телле 36; Жарко Дајковић, Ужичка Пожега, ул. Маршала Тита бр. 14; Бранко Пешић, Рисан, Вока Которска; Херберт Бониц, Кула XVI дивизијска; Слободанка Живановић, Зајечар, Истарска 16; Јосиф Вучинић, Ђуприја Маршала Тита 67; Михаило Колбаш, Бурђево, Лоле Рибара 53/а; Живорад Бабић, Београд, Аласка 36; Милан Буквић, Челајево.

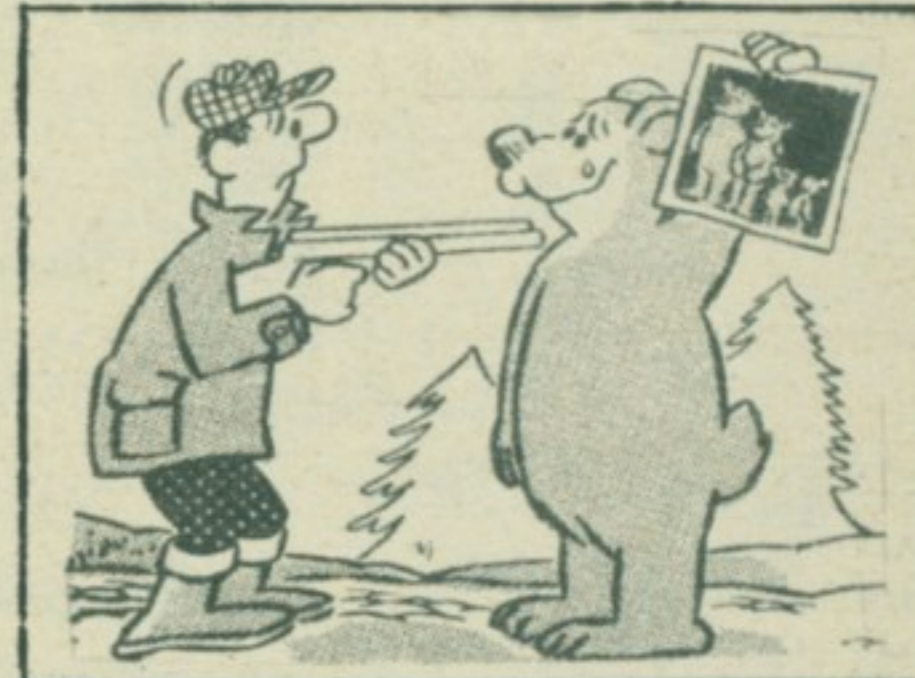
* ХУМОР *

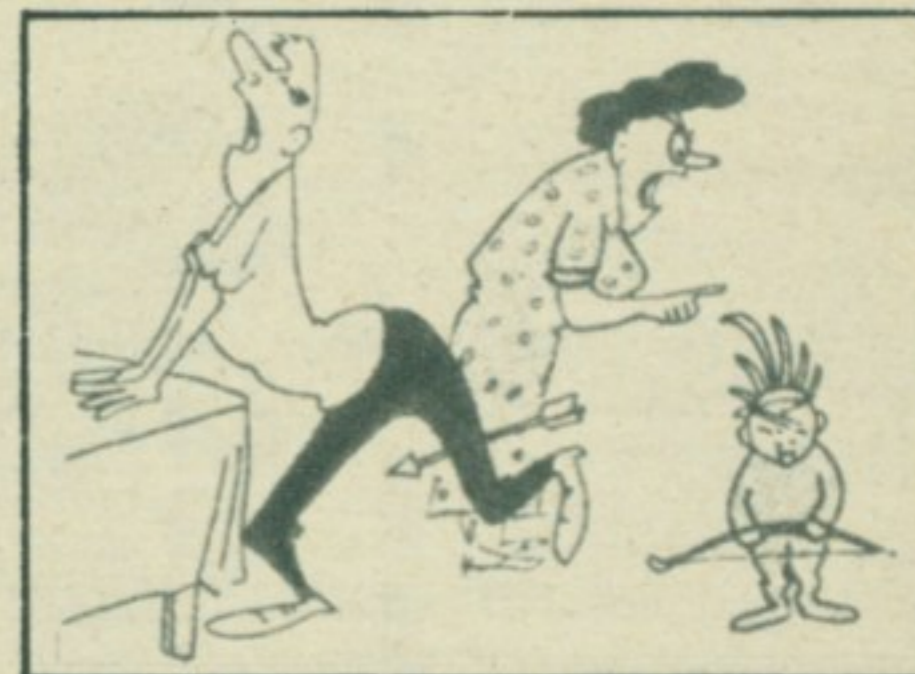
— Да ли ме већ дуго чекаш?

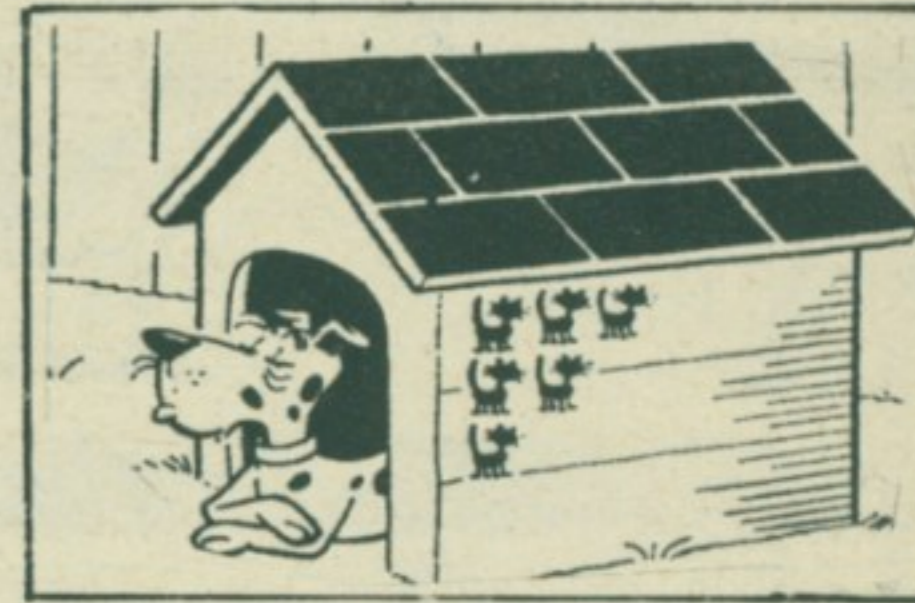
БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

— Будало! Замало ниси погодно телевизор!

БЕЗ РЕЧИ

ТРАЖИ ПРИЈАТЕЉА
ПАМЕТНИЈЕГ
ОД СЕБЕ.

(Туарешка пословица)

Песма недеље

На тему „Волим“ стигло је у редакцију „Забавника“ 70 лепих песама. За најбољу жири је прогласио рад Марина Голубовића из Куршумлије. За идући пут тема је „Вичу...“, пиштите нам шта ћете једног дана, кад порастете, постати...
Наслов, наравно, можете сами изабрати.

Пажња! Украдена цисма. Прошли пут смо наградили шалјиву песму „Ловац“ коју нам је послао Владо Делић, из Сарајева, Тузланска 23. Она је стварно била најбоља. Међутим, показало се, да то није песма Владе Делића већ нашег познатог песника Григора Витеза, па ћемо према томе хонорар послати његовој породици. Влади Делићу поручујемо да убудуће сам пише песме, па макар оне не биле најбоље. Десетине

читалаца нам се јавило протестујући против Владе који је преписао туђу песму.

ВОЛИМ

Волим када сунце греје
и дете срећно кад се смеје.
Волим брзу птицу у лету
и медарицу пчелу на цвету.
Као што небо волим плаво,
баи тако и све што је право.
Волим рујну зору кад руди,
и срећан сам када се воле људи.

Мирић Голубовић, ученик
Куршумлија
ул. ЈНА бр. 21

Kandit Kandit Kandit Kandit

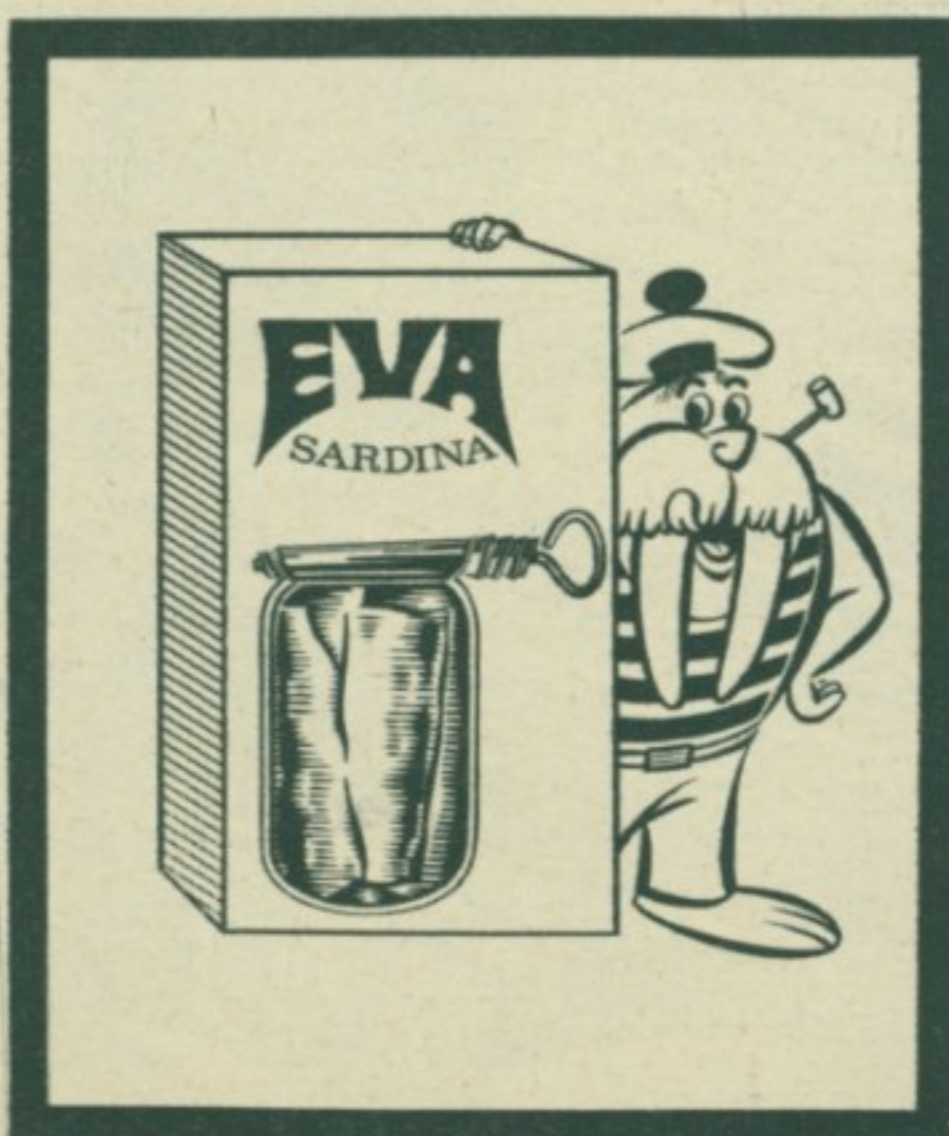

**djeco,
volite li
čokoladu?
zna se!
volite li
igre?
više od svega!**

Kandit

Kandit Kandit Kandit Kandit

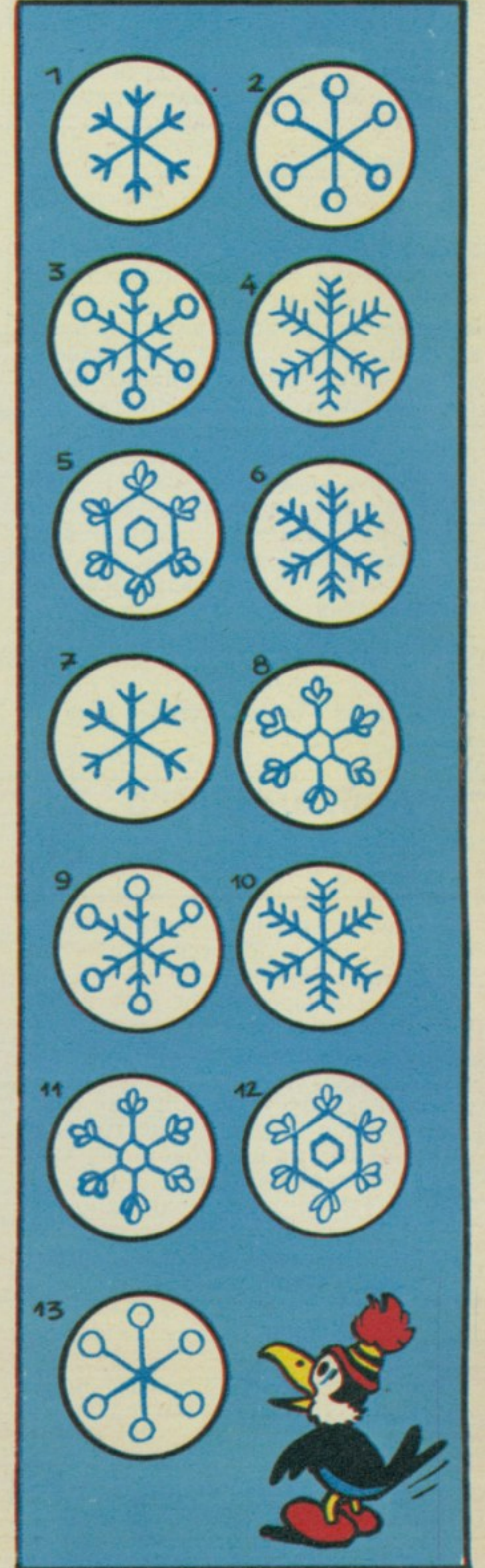

КАПЕТАН Кејт

ПАДА СНЕГ

Од двих тринаест снежних пахуљца само једна нема своју близнакињу. Која?

Одговор:

Пахуљца број 6.

У мрачној просторији неугледне зграде боје блата стајала је мала група људи одевених у свечане дипломатске униформе. Око дебелог амбасадора Спредлија који је стално погледао на сат окупили су се аташен, саветник и секретари.

— Јесте ли сигурни да су добро разумели кад стижемо? — нестрпљиво је упитао амбасадор.

Други секретар Мањан климну главом:

— Тачно сам их обавестио, господине амбасадоре. Разговарао сам с господином Т'Каи-Као пре но што је брод изишао из орбите, и нарочито сам инсистирао на...

— Чудим се да нису донели чак ни столице — грубо га прекиде амбасадор бацајући бесне погледе по празној соби. — Ипак, искористићу ове тренутке да вам изложим разлоге нашег доласка, како би читава група могла да ради складно и у најлепшем светлу прикаже нашу цивилизацију. Ми Земљани смо љубазан народ и волимо мир — и амбасадор се љубазно насмеша осмехом особе која воли мир. — Ми желимо само да на разуман начин поделимо са Цилима интересне сфере. Тражићемо, пре свега, цео Сиренијски систем, да бисмо извукли бар половину. Основаћемо базе на свим изабраним планетама и, вештином која нам је својствена, моћи ћемо кроз десетак година да поставимо далеко веће захтеве. Има ли каквих питања?

Дипломатско искуство

Млади Ретиф, вице-конзул и трећи секретар дипломатског тела, приђе корак напред:

— Није ми јасно због чега не иступимо с отвореним картама, с обзиром да имамо предност у подели свемирских територија? Можда би нам искреност била кориснија.

Амбасадор Спредли нестрпљиво слеже раменима и одговори му лажним очинским тоном:

— Младићу, вама очигледно недостаје дипломатско искуство. Желео бих да пажљиво пратите преговоре које ћемо водити, да бисте могли нешто да научите. — И амбасадор се окрете осталим члановима групе.

Трећи секретар Ретиф приђе стакленим вратима и погледа у суседну просторију где су високи Цили сиве коже удобно седели у фотељама и пили из високих чаша чудног облика.

После извесног времена у прљаву собу где је била смештена делегација Земљана уђе један Цил:

— Ја сам П'Тој — представи се он без много церемонија. — Пођите овуда!

Свечана делегација достојанствено крену, с амбасадором на челу. Када стигоше до врата Цил безобзирно гурну амбасадора и изиђе пре њега. Спредли га ошину погледом али се брзо прибра и насмеша најљупкијим осмехом искусног дипломате једног цивилизованог народа.

Одбор за дочек

Десетак Цила стајало је на тротоару и када се Спредли приближио сјајном аутомобилу који је чекао испред зграде, они га опколише не допуштајући му да настави даље. Амбасадор само отвори и затвори уста као риба на сувом.

— Невероватно — рече други секретар Мањан — изгледа да овај свет нема појма о почастима које

се указују шефовима делегација!

— Да сам само претпоставио да ће нас овако дочекати, научио бих уз пут њихов језик — изјави гордо Спредли.

— Господине амбасадоре, ја...

СВЕ ПО ПРОТОКОЛУ

КЕИТ ЛОМЕР

— ВЕЛИКО ЈЕ ЗАДОВОЉСТВО ПРЕГОВАРАТИ С ЉУДИМА КОЈИ ЗАИСТА ПОЗНАЈУ СУШТИНУ ДИПЛОМАТИЈЕ — ИЗЈАВИЛИ СУ ЦИЛИ ЗЕМЉАНИМА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— Амбасадор Земље неће пузати — зачу се Ретифов глас — то је против наше религије!

— Ретифе, јавите ми се после ове свечаности. Ваше понашање је недопустиво! — бесно му шапну амбасадор док је пролазио поред њега.

И свечана земаљска делегација заузео места за дрвеним столом без столњака, док је музика трештала.

Када је Земљанима пришао келнер носећи чиније с неком одвратном течношћу, Ретиф хладно одби да се послужи. Цили су без речи посматрали призор.

— Упозоравам вас, господине Ретифе, — поче Спредли поучним гласом — да сам у Судану јео змије, у Бурми ка-све, а на Марсу грозно јело кему а ви одбијате...

Не слушајући га Ретиф скочи и просу течност из његовог тањира. Присутни Цили почеше да урлају.

Усред уопште гужве Земљанима приђе тумач П'Тој и рече им да пређу за сто покривен белим везеним чаршавом и постављен најфинијим посуђем од порцулана. Јело које су им сервирали било је изврсно.

— Ретифе, — обрати се Мањан

Долази Ф'Кау-Кау-Кау

Када је Ретиф после краћег одмора у својој малој соби сишао у салу за банкете, угледао је Циле обучене у црна одела како ређају чиније по столовима којих је било четири и који су, распоређени у облику квадрата, заузимали читаву ширину сале. Чаршав на једном био је од сјајног броката а поред сваког тањира налазиле су се беле извезене салвете. Два бочна стола била су прекривена обичним белим чаршавима док су на четвртном столу, без икаквог столњака, стајали улубљени плехани тањери.

— Изгледа да ће нас опет пусти да чекамо — изјави амбасадор Спредли — али и то спада у рок службе. То су ситнице које добар дипломата мора да превазиђе.

Док су Земљани тако већали, зачу се гонг и група Цила у свечаним оделима прође поред њих и уђе у салу. Тумач П'Тој рече дипломатима да причекају, док су Цили заузимали места за столовима. Није прошло ни неколико минута појавише се стражари и одгурнуше Земљане да би направили место за огромног Цила, обученог у свилу украшену скупоценим накитом.

— Ово је шеф државе, његова висост Ф, Кау-Кау-Кау — рече Мањан.

— Мораћу да му предам акредитиве — радосно ће амбасадор.

— А сада изволите лећи на стомак и допузати до стола који вам је одређен — умеша се тумач. — То је одавање поште нашим боговима.

— Па, ако је тако... — изусту згрануто амбасадор — уосталом, то је свега шездесетак метара...

РЕТИФ БЕСНО СКОЧИ НА НОГЕ, ЗГРАБИ МАЧ ИЗ ЦИЛОВИХ РУКУ И ЗАВИТЛА ЊИМ ИЗНАД ГЛАВЕ

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

свом млађем колеги — чини ми се да сте малочас споменули неку храну за псе.

— Зар нисте приметили њихово понашање, низ намерних увреда? На станици су нас сместили у обичан магацин, довели су нас овде ђубретарским колима, увели у салу кроз споредни улаз и, најзад, посадили за сто за слуге и послужили псећом храном! И то све намерно. Они нас пробају!

У средини сале Цици су изводили неку чудну и бучну игру с мачевима, док је музика махнито свирала. Одједном, један од играча приђе столу Земљана и тресну мачем поред самог амбасадоровог тањира. Музика престаде. Ретиф бесно скочи на ноге, зграби мач из Цицивих руку и завитла њим изнад своје главе.

— Зауставите тог лудака! — ври сну амбасадор.

Али, било је прекасно. Ретиф је журним корацима, рушећи све пред собом, прилазио столу покривеном брокатом за којим је седео узвишени Ф'Кау-Кау-Кау, шеф државе Цици. Иза Ретифових леђа чуо се потмуо тресак: то је цењени амбасадор Спредли онесвешћен пао са столице.

Бићеће ошћушћени!

Ретиф се зауставио испред шефа државе и нетремице га гледао. Затим мало саже главу и стави руке на слепоочнице. Узвишени Ф'Кау-Кау-Кау скочи са свог места, крик ну из свег гласа, наже се преко стола и загрли Ретифа. Цици подигоше храброга Земљанина на руке и сме стише га поред Ф'Кау-Кау-Кауа који му пружи чашу пуну пенушаве течности.

— Разговараћу с вама, драги брате, пошто је ваш краљ стар и не може да издржи далак пут до наше планете. Разговараћемо мудро, као што доликује, а после ћемо се забављати. Право је задовољство преговарати с људима који заиста познају суштину дипломатске етикеције.

И они загрљени поћоше према вратима док је амбасадор стрељао Ретифа ватреним погледима.

— Опростите ми моје понашање, али ово је једини начин — успео је Ретиф да добади у пролазу — Цици мисли да сам ја шеф делегације и било би опасно рећи му истину јер је ситуација још деликатна.

— То је врхунац! Ја сам изванредни и опуномоћени амбасадор Земље а не...

Ретиф и Ф'Кау-Кау-Кау мирно изићоше.

Седећи за својим писаћим столом у космичком броду, Спредли је строго говорио Ретифу:

— ... И пошто сте прекршили дисциплину и показали потпуну неспособност да владате собом, мораћу чим стигнемо да предложим да вас уклоне из министарства и најстроже казне...

— Господине амбасадоре, стигла је хитна порука са Земље — рече му други секретар Мањан. — Изволите!

„Честитамо на успешним преговорима. Такав сјајан успех нико није очекивао. Пресветли Ф'Кау-Кау-Кау се диви Земљанима и њиховом познавању протокола и етикеције. Он тражи, а ми ћемо му разумети се удовољити, да секретар Ретиф и нико други буде постављен за првог генералног конзула на планети Цици.“

ПОДСЕТНИК

Рекети за бадмингтон са две лоптице. Продаје саморуслуга „Врачар“, Цветни трг. Цео комплет стаје 52 дин.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС НАШ ЛЕО МАРТИН

Пре неколико година млади кларинетиста из Београда Миша Јовић решио је да окуша срећу у иностранству. Прво је оставио кларинет и почео је да пева, а онда је променио име у Лео Мартин. Добијао је све боље ангажмане и убрзо је потписао уговор са фирмом ЦБС, једном од највећих светских кућа, која издаје плоче. Иначе, он пева онако како то воле млади широм света. Од свих песама са свог репертоара каже да су му најбоље: „Пусти ме да останем“ и „Беби, не секирај се“. Плочу је издао „Београд диск“, а цена је 7 н. динара.

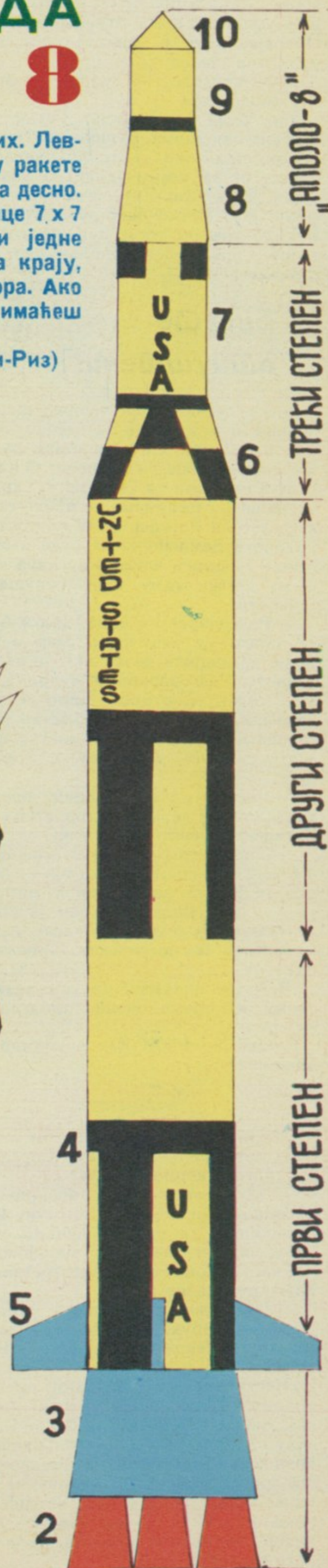
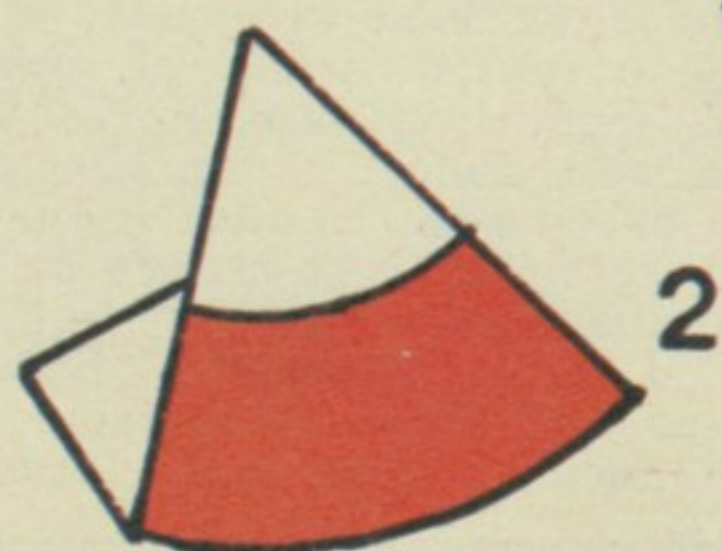
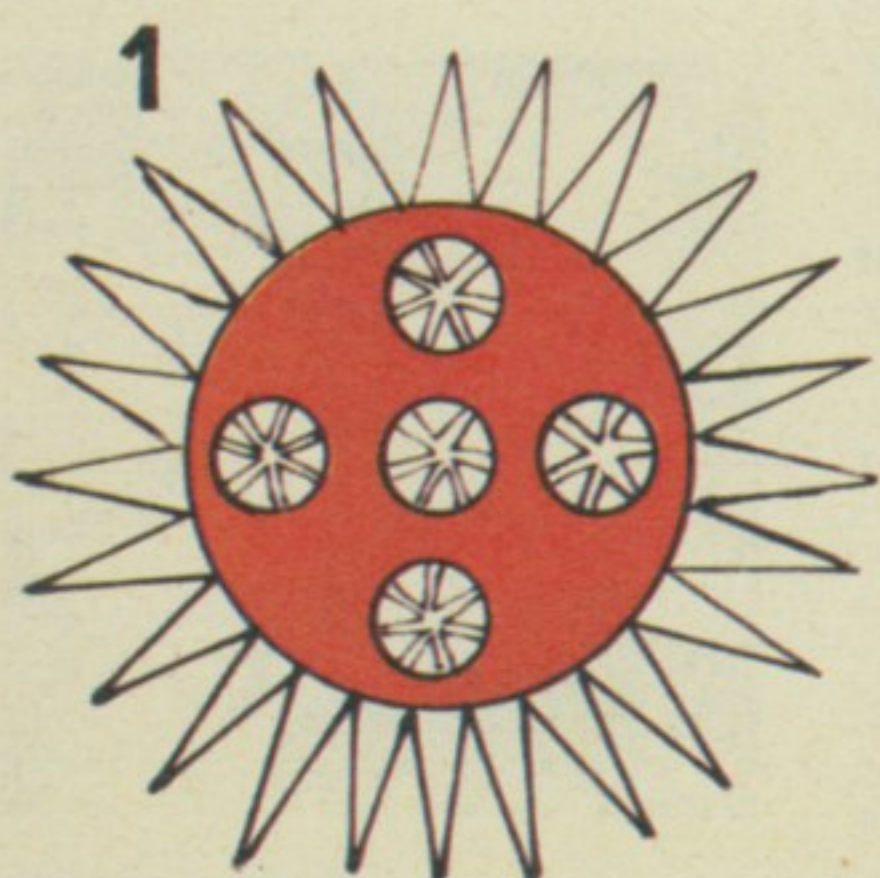
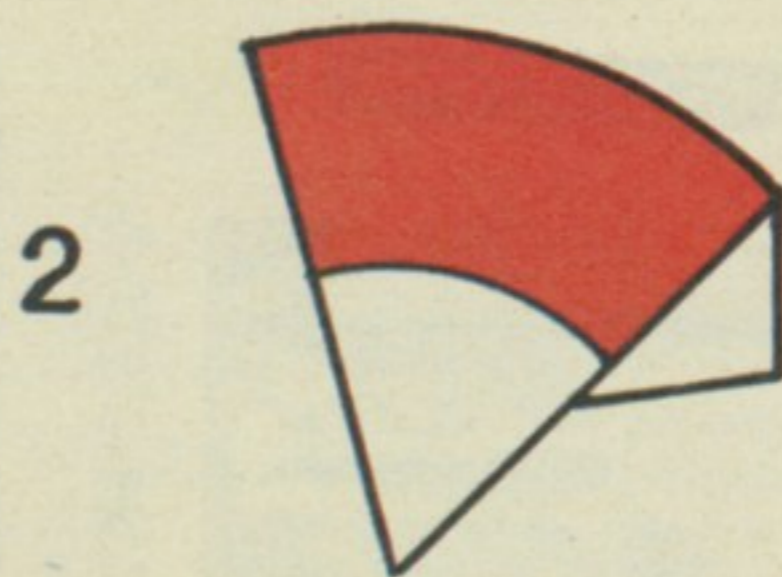
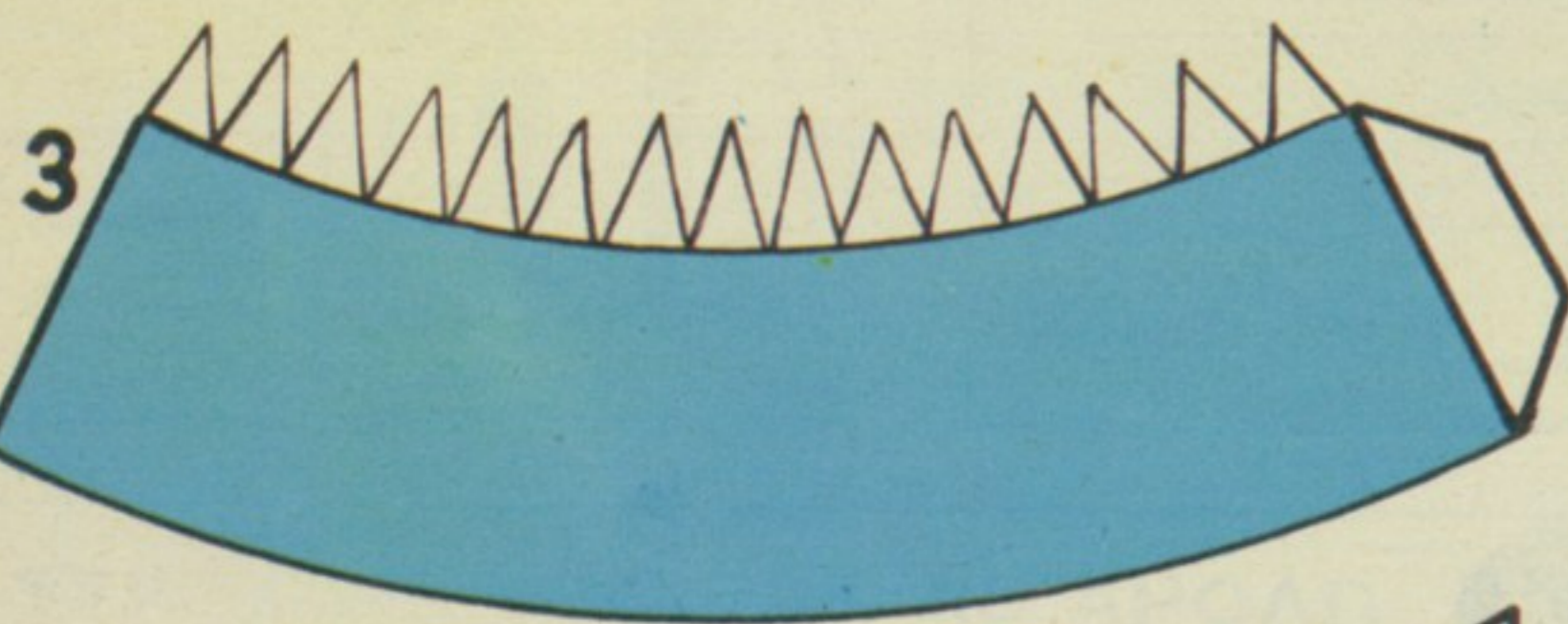
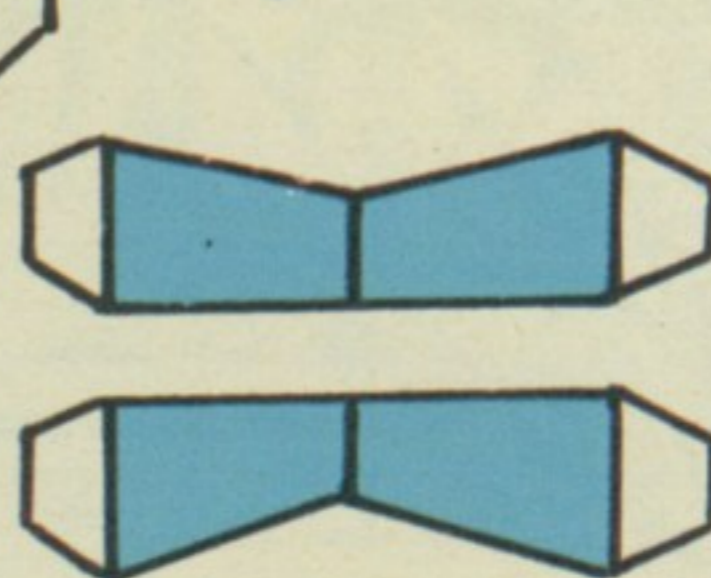
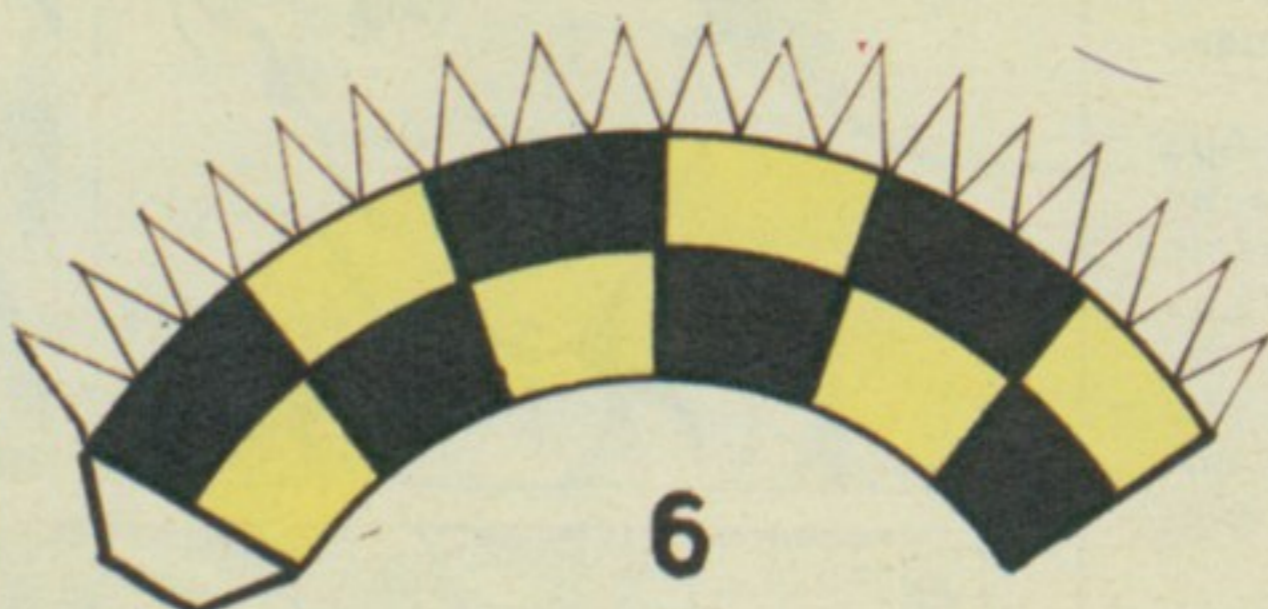
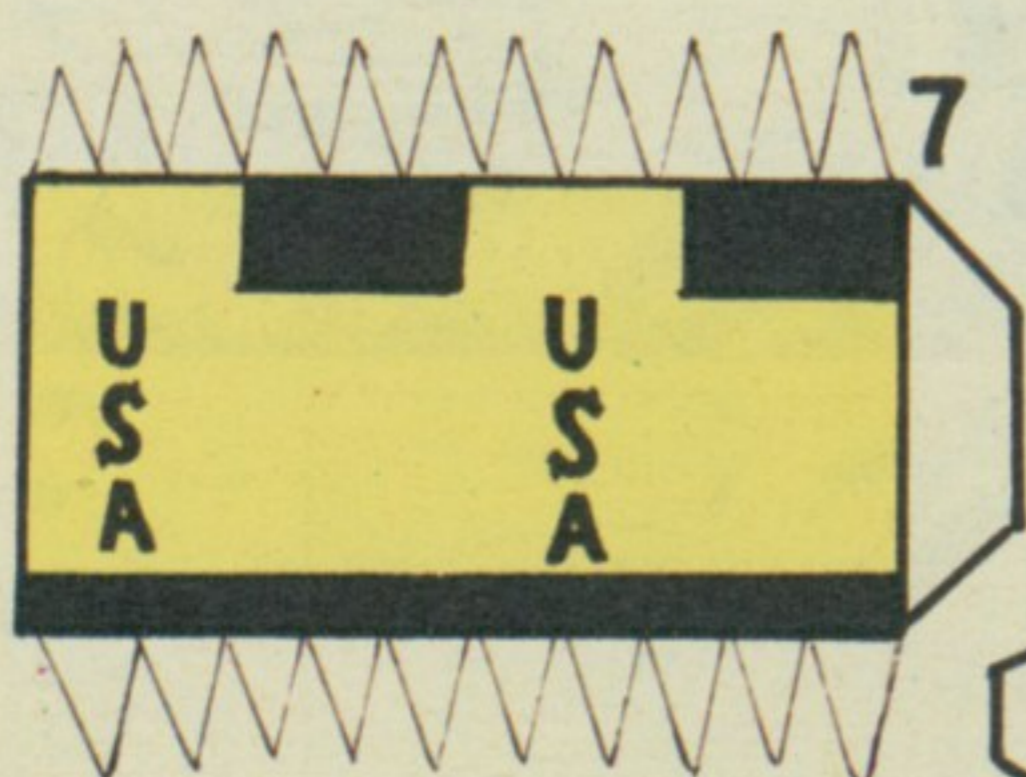
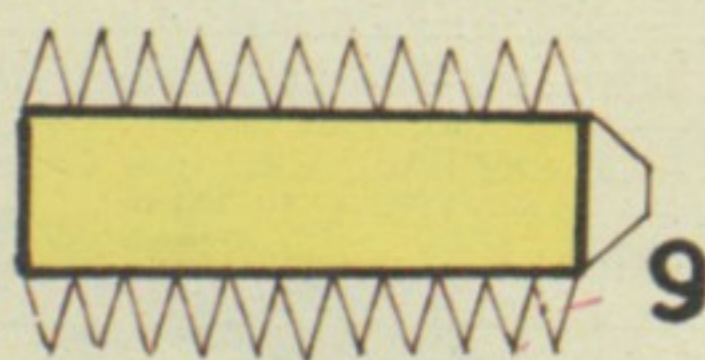
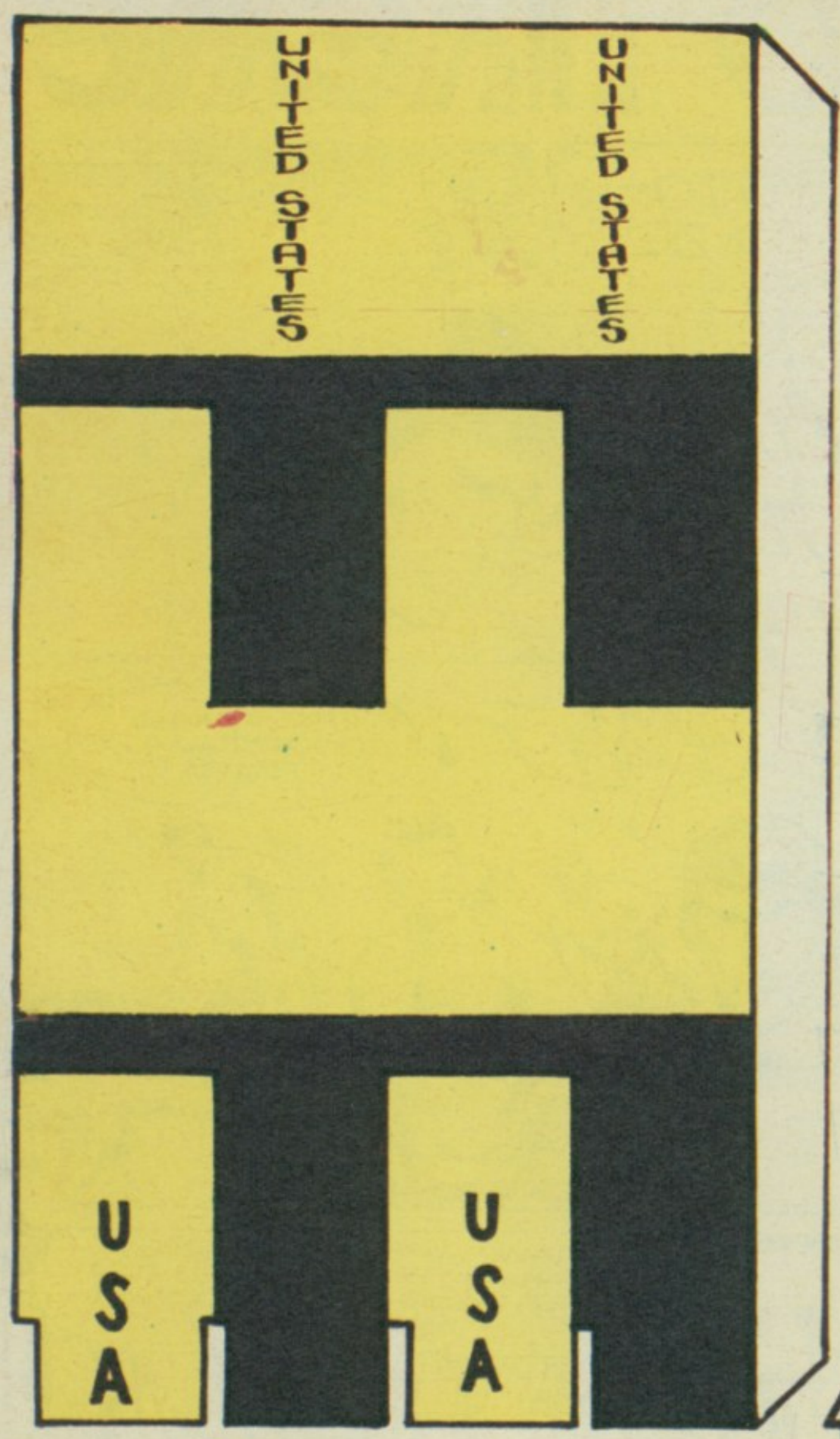
ИЗРЕЖИ, ЗАЛЕПИ И САСТАВИ

САТУРН - 5

РАКЕТУ-НОСАЧ КОСМИЧКОГ БРОДА АПОЛО - 8

Све делове ракете залепи на картон и изрежи их. Лев-
касте отворе мотора (2) протури кроз отворе на дну ракете
(1) и састављај редом делове како то приказује слика десно.
Кад завршиш модел, направи му постоље од дашчице 7 x 7
см. На дашчици излиј смешу од 3 кашике гипса и једне
кашике воде. Отворе мотора (2) углови у гипс. На крају,
гипс обој оранж темпером да дочарава пламен мотора. Ако
будеш стрпљив и прецизан у састављању модела, имаћеш
леп украс.

(Ми-Риз)

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Имам 14 година и идем у VIII разред. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије и Немачке. Мој хоби је скупљање салвета и грамофонских плоча. Милица Субић, 29. новембра 115, Ђуприја.

Дописујем се са девојчицом из СССР и од ње сам добила адресе њених другарица које желе да се дописују са девојчицама и дечацима из Југославије. Зато вас молим да објавите ове адресе у вашем листу: СССР г. Киев, ул. Горког дом 14, кв. 4 Фајнблит Татјана (уч. IV разреда); СССР г. Киев, ул. Красноармејска 32 кв. 3; Голдштејн Елена (ученица IV разреда); СССР г. Киев, ул. Бабушкина д. 27, кв. 21 Грабскаја Јанина (ученица VI разреда); СССР г. Киев, ул. Салсаланског 37, кв. 16, Демидова Олга, (ученица IV разреда); СССР г. Киев, ул. Владимировскаја д. 69, кв. 6, Малахова Татјана (ученица IV разреда). Унапред хвала. Радмила Богдановић, Београд.

Ученик сам III разреда основне школе и редован читалац Политикиног забавника, па те молим да објавиш моју адресу. Скупљам слике „Животињско царство“ па би их размењивао. Сваком читаоцу Забавника с ким се будем мењао послаћу и разгледницу свог места. Зоран Лукић, М. Влајића 96, Младеновац.

Идем у V разред основне школе. Желим да се дописујем са девојчицама и дечацима својим вршњацима. Славица Лешчук, ул. Ст. Пауновића бр. 61, Сремска Митровица.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље, који уживају у изради ликовних радова, с напоменом да претеже израђују оловком за сенчање. Милутин Петров, ул. 7 јули 49, Светозарево.

Имам жељу да се дописујем са вршњацима из наше земље и СССР. Сакупљам марке, значке и салвете и Животињско царство. Идем у VIII разред. Дијана Влатанчић, ул. Хасана Кикића 18/24, Зеница.

Имам 14 година и желим да се дописујем са другарицама широм света које сакупљају слике глумца и глумица, а уједно и салвете. Језик дописивања: српскохрватски и француски. Љиљана Булајић, Ивана Милутиновића бр. 46, Никшић.

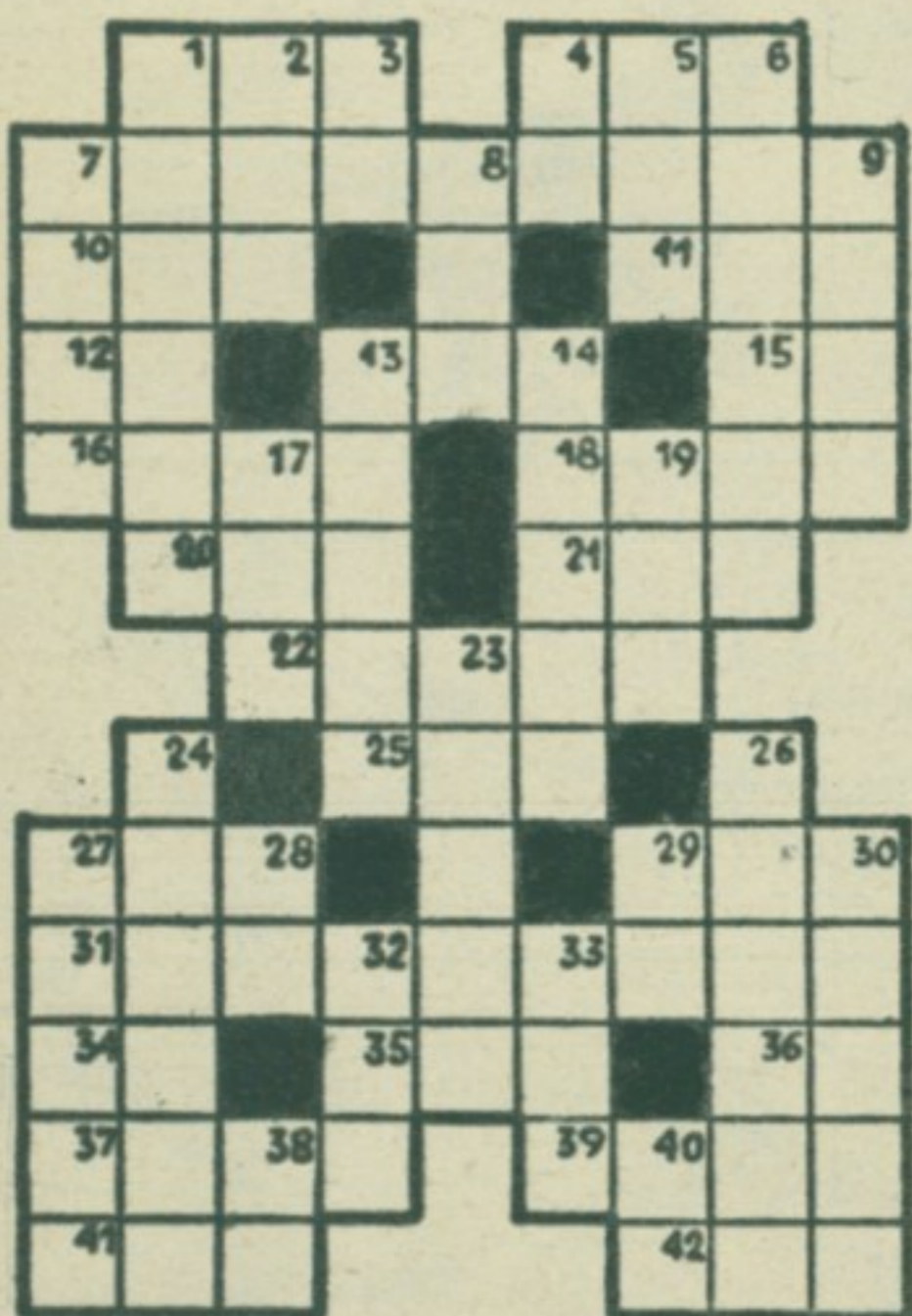
Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам: салвете, разгледнице и марке. Милана Вучић, уч. VII раз. Осн. шк. „Зора Топаловић“ у Грабовници, з. п. Барлово.

Имам 15 година. Ученица сам I разреда гимназије. Желела бих да се дописујем са другарицама из наше земље или Немачке и Аустрије. Дописивање на немачком. Скупљам салвете и разгледнице. Мира Ибралић, гимназија „Перо Ковачевић“, Модрича, БиХ.

Имам 15 година и ученица сам 8 разреда. Дописујем се са друговима и другарицама широм Југославије и ван ње. Скупљам само разгледнице, волим забавну музику и навијам за „Првену звезду“. Радмила Стојановић, ученица VIII-2 разреда Осн. шк. „В. Крсмановић“, Доња Мутница код Параћина.

* укршћене речи *

ВОДОРАВНО: 1) стожер, 4) ја (лат.), 7) име и презиме београдског песника („Кора“), 10) право време (лат.), 11) хватање и убијање дивљачи, 12) иницијали нашег књижевника („Пера Сегединац“), 13) врста прожђа, 15) хемијски знак

за селен, 16) главни град старог Египта, 18) замена за кафе, 20) пустиња у Индији, 21) врста зачина, 22) угоститељски објект, 25) поклон, 27) народно коло, 29) домаћа животиња, 31) континентална земља далеке Азије, 34) два слова, 35) стара турска титула, 36) иницијали дубровачког песника („Осман“), 37) наркотично средство, 39) музички знак, 41) боја лица, 42) средњовековна титула у Босни.

УСПРАВНО: 1) под од импрегнираних дашчица, 2) врста инсекта, 3) два суседна слова, 4) спев, 5) згодитак у фудбалу, 6) врста северноамеричког торбара, 7) јединица електричног напона у практичном електричном систему, 8) орган чула вида, 9) утвара, 13) нација, 14) сидро, котва, 17) познати немачки ком позитор, 19) острво у Преспанском језеру, 23) муљ, 24) енглеска књижевница („Џејн Ајр“), 26) собица на броду, 27) јело од јаја, 28) лична заменица, 29) Лудолфов број, 30) француска списатељица (Франсоаз), 32) чађ, 33) текстилна биљка, 38) немачки предлог, 40) река у Сибиру.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА
ВОДОРАВНО: 1) Јенисеј, 7) реп, 8) котао, 10) Илок, 12) Кнут, 13) вихор, 15) Апо, 16) Аса, 17) Ис, 19) Ин, е, 20) атлас, 22) сјај, 24) онај, 26) Осло, 27) ваза, 28) кавга, м, 30) па, 31) А(ндрић) И(во), 32) мир, 34) Апо, 36) граја, 38) роба, 40) Асам, 41) кљове, 42) иње, 4) ада, 44) два.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

ПРВЕНСТВО У КОТУРАЉКАМА

Драги уреднице,
 Молим вас одговорите ми да ли се у нашој земљи одржава такмичење за првенство државе у котураљкама и где? Исто тако да ли постоји у Београду неки клуб чији се чланови баве тим спортом?
 Олга П. Приштина

Првенство државе у котураљкама (ролшуама) одржава се у Љубљани или Велењу где постоје одговарајући клубови. У Београду се можете обратити Центру „Вежловац“, Мијачка 5.

ЈЕ ЛИ »ШПАГА« ШТЕТНА

Драги Забавнице,
 Да ли је „шпага“ корисна или штетна и да ли је препоручљиво да се она вежба. Чула сам да „шпага“ помаже при порођају, али неки кажу и да отежава порођај. Кажите ми шта је од тога тачно и да ли треба да наставим са вежбама „шпаге“.
 Дубравка Р. Лозница

„Шпага“ није ни корисна ни штетна. Ако вам причињава задовољство, нема разлога да и даље не вежбате. Што се тиче њеног утицаја на ток порођаја, о томе ништа нисмо чули. За лакши порођај постоје посебне вежбе, али о томе тек онда кад вам то буде требало.

КАД ЋЕ СЕ КИКА ОБУЋИ?

Драги Забавнице,
 Молим те одговори ми због чега још нема извештаја о наградном конкурс у „Обуците Кику?“
 Небојша Стојковић,
 Лесковац

„Политикин забавник“ није био досад у могућности да објави резултате конкурса „Обуците Кику“ из техничких разлога, пошто се радови пре објављивања морају припремити. Резултати конкурса ће бити вероватно објављени у броју 907 од 16. маја 1969. године.

ЗЛАТНА СИРЕНА

Драги друже уреднице,
 У прошлом броју објавили сте пропозиције такмичења за „Златну сирену“. Међутим, неке ми ствари нису јасне, па бих вас замолила да ми одговорите на неколико питања.
 1. Да ли на такмичењу могу да учествују такмичари из Тополе (удаљена 80 км. од Београда).
 2. Да ли једну песму могу да певају два такмичара — мислим да певају заједно?
 3. Да ли се заједно с пријавом шаље и мелодија песме коју ће такмичар певати.

Жељка Денранди,
 Топола — Оплењак

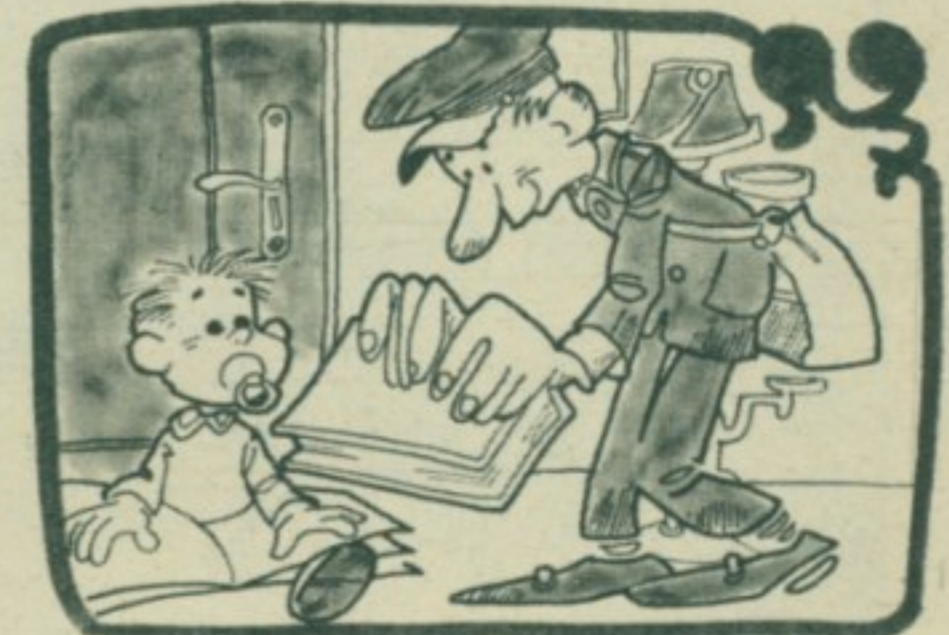

Одговарамо Жељки и свим нашим читаоцима који су се јавили на велико певачко такмичење „Златна сирена“, а који по пропозицијама конкурса не долазе у обзир (јер нису из Београда и околине):

1. Ове године немамо могућности да проширимо конкурс и на удаљена места. Међутим, планирамо и верујемо да ћемо успети да у идућој школској години проширимо конкурс на целу земљу.
 2. Сваки такмичар пева соло, а не у дуету.
 3. Приликом аудиције треба понети мелодију песме коју ћете певати.
 Свим будућим такмичарима препоручујемо да наставе са увежбавањем гласа!

НАУЧИО САМ ДА ЧИТАМ ИЗ ЗАБАВНИКА

Драги Забавнице,
 Сви ваши бројеви су изванредни. Научио сам да читам из Забавника. Зато вам много захваљујем.
 Небојша Прелевић, Прокупље

Баш лепо што си научио да читаш преко Забавника, а сад си добио и књигу „Последње путовање капетана Скота“ као награду у такмичењу „Ускок“. Уколико ти књига буде тешка за читање, ти је мењај с неким старијим другом који би ти дао неку књигу ближу твој узрасту.

WALT
DISNEY

МИКИ

